

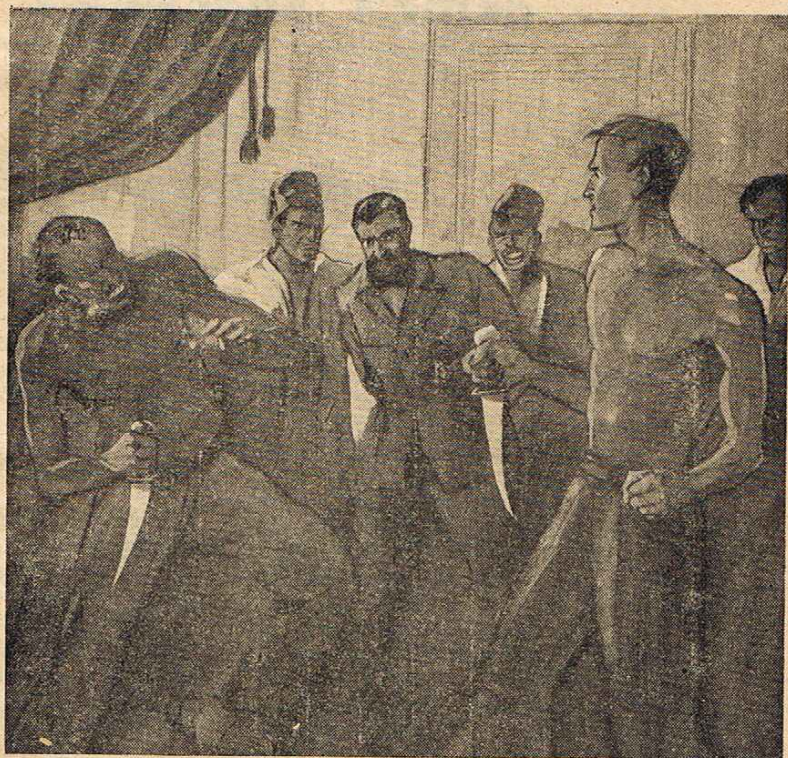
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Gewaande Radjah

N° 2035

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Gewaande Radjah

HOOFDSTUK I.

OP WEG NAAR BEIROET

Vroeg in de ochtend van een stralende lentedag zaten drie mannen bijeen in een kamer van een huis van twintig verdiepingen te New York.

Zij waren eenvoudig gekleed en ook de kamer vertoonde volstrekt niets bijzonders, zo waren er in New York honderdduizenden kamers, zoals er zeker miljoenen van zulke gewone mensen waren.

Zij hadden zoever een ontbijt beëindigd, dat al even min aanspraak kon maken op weelderigheid en slechts bestaan had uit een kop thee, geroosterd brood, een gekookt ei en wat ham.

Voor een van de drie mannen moest dat inderdaad wel het uiterst toelaatbare zijn geweest, want hij woog, zo op het oog geschat, zeker honderd kilo en hij had het uiterlijk van een man, die in staat is, een knoop te leggen in een stalen pook, zoals een ander het in een gordijnkoordje doet. Zijn schou-

ders waren ongewoon breed en krachtig gespierd, zijn borst was gewelfd en op een stierennek droeg hij een groot hoofd met een goedig gelaat, waarin grijsblauwe, trouwe ogen glansden.

Ter geruststelling kan evenwel dadelijk worden gezegd, dat James Henderson, zo was zijn naam, ervoor gezorgd had, iets meer naar binnen te werken, dan z'n beide metgezellen, een halfbrood, een half pond bijna rauwe biefstuk, een kan melk en zes eieren. Het was wel niet veel voor hem, maar het was tenminste iets!

Hij zat nu voldaan in een hoekje, met een voorwerp van ijzer in zijn geweldige linkerhand, waaraan hij ijverig zat te vijlen, nu en dan opziende naar de grootste van de twee andere mannen, die rustig in een ochtendblad las, achteroverleunend in een rieten leunstoel, zoals de Amerikanen die zo

praktisch en aangenaam weten te maken voor de mens, die behoefte heeft aan wat rust, zonder nu bepaald in zijn bed te willen liggen.

Die man was John Raffles, de grote, Engelse avonturier, lang gezocht door de politie van zijn land, een paar malen gegrepen, een paar malen opgesloten en nooit langer dan twee etmalen vastgehouden!

Dat was het record en het werd drie jaren tevoren bereikt door de stad Birmingham, en die was er niet weinig trots op!

Raffles bevond zich hier te New York, zoals hij evengoed in Boston, Tokio of Buenos Aires had kunnen zijn. Het toeval en zijn zwerflust hadden hem hierheen gevoerd, binnen juist dezelfde tijd die de treinreiziger nodig heeft om van Amsterdam naar Parijs te gaan.

Zijn eigen uitvinding, zijn vliegmaschine, had hem en zijn beide trouwe vrienden, Brand en Henderson, naar de Verenigde Staten gevoerd in de uiterst korte tijd van niets meer dan acht uur.

Tal van avonturen waren gevolgd op het gebied van de jacht, jacht op dieren, jacht op goud en somtijds ook jacht op mensen.

Hier in de millioenenstad had Raffles strijd gevoerd tegen de geheimzinnige misdadigersbenden en nu was eindelijk een tijdperk van rust aangebroken en Brand koesterde reeds de verwachting, dat nu spoedig uit de mond van Raffles het bevel zou klinken, de geringe bagage bijeen te pakken en te vertrekken naar de hoeve van de brave, oude boer, die voor Raffles zijn vliegmaschine bewaarde en die zich eerder in stukken zou hebben doen scheuren, dan toe te staan, dat een onbevoegde de leeggeruimde loods zou betreden, waarbinnen zich de geheimzinnige machine bevond, dat wonder van snelheid, waarmede zijn uitvinder de lucht doorkliefde met een vaart, zoals nauwelijks door de nieuwe toestellen met straalaandrijving bereikt werd.

Raffles las heel bedaard zijn krant,

zoals het misschien op dat tijdstip door een paar honderd duizend andere bezitters van New York werd gedaan, lie in de Undergrond of in hun prachtige limousines op weg waren naar hun dagelijkse arbeid.

Hij liet nu de krant op zijn knieën akken, keek Brand eens aan, blies een rookwolk uit zijn sigaret en zei:

— Het is een zeer eigenaardig geval!

— Hier in Amerika treft mij niets meer als eigenaardig, Edward, zei Brand, de schouders ophalend.

— Het geval speelt zich niet af in Amerika, mijn waarde, maar in het oude Europa? al is het dan in het Oosten daarvan!

— Waar gaat het om? vroeg Brand, even opziende van zijn eigen werk, dat bestond in het repareren van een sterk afgesleten schoen, met behulp van een stuk leder, wat spijkertjes en een hamer.

— Wel, een minister-president van de Franse republiek treedt op als advocaat in een zeer belangwekkende zaak! Het is waar dat hij president af is, maar toch is het zeker wel merkwaardig, het ex-hoofd van een staat, pleitend voor weduwen en wezen! Stel je eens voor, dat onze Winston Churchill met zijn portefeuille onder de arm naar het gerechtshof stapt, een toga en een bef aantrekt en gaat pleiten!

— Het zou hem niet misstaan, geloof ik! zei Brand ernstig. Churchill is een bekwaam man!

— Dat is hij! beaamde Raffles.

— Wie zijn de weduwen en wezen, te wier wille die ex-ministerpresident een taak gaat verrichten, schijnbaar zover verwijderd van zijn vroeger beroep? Wie is het?

— De advocaat is ex-ministerpresident Edouard Herriot — weduwen zijn er niet en de wees is enige honderde malen millionair!

Brand liet zijn hamer een ogenblik rusten, en riep uit, met wat meer belangstelling:

— Drommels! Wie is die Franse Nabob?

— Brand, het is geen Fransman, maar een Levantijn. Op het oogenblik woont hij in Beiroet, hij is een man van vijftig jaar en zijn naam is Joseph Murlock. En om zijnentwille is monsieur Herriot dezer dagen, om juist te zijn, een week geleden naar de havenplaats Beiroet vertrokken, om daar te gaan pleiten voor zijn Levantijnse client!

— Wat heeft die Murlock dan uitgevoerd? Een moord uit passie? Waarom kan hij het dan niet stellen met een Egyptische advokaat? Daaronder zullen toch ook wel knappe koppen zijn?

— Charles, al weer vergis je je. Er is geen sprake van een misdaad! Het is een civiel geding! Om kort te gaan wil de familie van die Joseph Murlock, meer speciaal zijn oudere broeder hem onder curatele stellen en Joseph verzet zich daartegen uit alle macht! Om weder volkomen nauwkeurig te zijn: de familie is voornemens, hem opnieuw onder curatele te plaatsen, want enige jaren geleden was die maatregel noodzakelijk, omdat mijnheer Joseph met zo gulle hand het geld wegsmeet, dat zelfs zijn ontzaglijke rijkdommen, van zijn vader geërfd, het op de duur niet zouden hebben kunnen volhouden.

— Is de man werkelijk zo rijk?

— Schatrijk, zelfs voor een land als Egypte, hoewel daar de hoge heren over ongehoorde rijkdommen beschikken! Wij hebben hier weer te doen, Charles, met een zeldzaam staaltje van domme, wrede verdeling van aardse goederen! Luister maar eens waarover de vijftigjarige de beschikking krijgt, als zijn liefhebbende broer er niet in slaagt, hem te breidelen, hem te kortwieken.

Raffles had het blad weer ter hand genomen, zocht even en hernam:

— Het geslacht der Murlocks bezit reeds van oudsher in Palestina een ontzaglijk grondbezit. De vader van Theodore en Joseph bezat bijna de gehele vlakke tusschen Haifa en het meer van

Tiberias. De Joodse kolonisatie kocht destijds daarvan een deel en men zegt, dat zij voor die zeven en twintig duizend hectaren bijna anderhalf millioen pond sterling heeft betaald. En dat is nog maar een klein deel van wat de Murlocks in eigendom hebben! En nu is het voor mijn gevoel nog steeds wondervreemd, dat een mens een stuk planeet, een gedeelte van de aarde in eigendom kan hebben! Wie nam het 't eerste in bezit, sedert Adam? Welk recht kon die eerste bezitnemer erop laten gelden, boven alle anderen? Hoe is het mogelijk, een stuk van een planeet te erven, waarop wij allen geboren worden, als wij maar niet zo dom, zo ongelooflijk dom waren om oorlogen te ontketenen, die de gehele wereld in verwarring brengen en de boel zodanig in de war sturen, dat in sommige landen grote voorraden levensmiddelen in zee moeten worden geworpen of op andere wijze vernietigd, omdat er geen schepen of andere transportmiddelen genoeg zijn, terwijl in andere landen door de bevolking hongersnood wordt geleden. Maar ik dwaal af, Charles! Vergeef het mij, je weet, hoe graag ik praat over deze dingen! De Murlocks dan bezitten bovendien de markt in de grote havenstad Jaffa en dan hebben zij nog geweldige vermogens aan goud en edelgesteenten in Syrië en Egypte.

— Als die hardvochtige broer zijn verzoek om de curatele onder curatele te stellen toegewezen krijgt, is dan die arme Josef straatarm? vroeg Brand.

— Straatarm, Charles! antwoordde Raffles ernstig. Want dan moet hij genoeg nemen met een armzalig jaargeldje van een paar millioen dollar dat onvervreemdbaar is en hem door zijn vader is nagelaten.

Bij het raam liet de reus een bulderende lach horen, die de ruiten deed trillen en verschrikt zei hij:

— Neem mij niet kwalijk. Mylord! Ik vond het zo grappig!

— Maar Josef Murlock vindt het helemaal niet grappig, James! hernam Raffles met een glimlach, hij zegt, dat

hij met een paar millioen dollar niet kan uitkomen. Hij geeft toe, dat hij vroeger misschien inderdaad aanleiding heeft gegeven om van rechtswege toezicht te houden, maar nu is hij radikaal veranderd, totaal verbeterd, een braaf man, een rustig man, die weet, hoe men met geld moet omspringen, die zich behoorlijk zal gedragen en die volstrekt niet zwakzinnig is. Nu, wat dat laatste betreft, van zwakzinnigheid is ook stellig geen sprake. Maar de tegenpartij voert aan dat Josef staat onder de «Onweerstaanbare invloed van een vreemde wil». Waarin die vreemde wil zich uit, staat er verder niet bij. Maar dat zullen we wel spoedig genoeg ontdekt hebben!

Brand, die juist een nieuwe spijker in zijn zool wilde slaan, liet zijn tinnen slachtoffer nog even met rust, legde langzaam de hamer uit zijn hand en vroeg afgemeten, Raffles strak aanzijnde:

— Ik zou de betekenis van die woorden graag leren kennen, Edward!

— Zij is niet diepzinnig, Charles! Wij gaan er heen!

— Gaan wij naar Beiroet? stotterde Brand.

— Ja, het moet zeer belangwekkend zijn, een ex-ministerpresident van de Franse republiek in een burgerlijke strafzaak te horen pleiten!

— Het ligt zeker niet in je bedoeling, Edward, mij wijs te maken, dat je daarvoor een reis over de Oceaan en een deel van Europa zoudt over hebben?

— Waarom niet? Maar je hebt gelijk, dat is niet mijn enig doel! Ik moet bepaald eens kennis maken met die schatrijke Levantijnen! Ik begrijp zelf niet goed, hoe ik zulk een vruchtbaar terrein als Egypte, waar het wemelt van schatrijke lieden, tot dusverre heb laten braak liggen. Maar ik kan dat verzuim herstellen! Als wij vandaag eens vertrokken?

— Lieve hemel, Edward, zo plotse-ling! riep Brand uit.

— Je lijkt wel een bakvis uit het Victoriaans tijdperk, die ten huwelijk wordt gevraagd! Die zeiden dat ook al-

tijd, tenminste volgens de humoristische bladen! Jij zelf hebt op vertrek aangedrongen! En overigens, mijn taak is hier voorlopig geëindigd, de grond wordt mij wel wat warm onder de voeten, mijn buidel is goed gespekt, de gevaarlijkste chef van de grootste bende hier is dood, ik kan niet goed inzien, wat mij hier nog bindt en ik verlang werkelijk naar het kleurrijke Oosten, Charles! Deze materialistische Yankees beginnen mij de keel uit te hangen, ik wil poëzie, romantiek om mij heen!

— Maar men zegt, Mylord, dat die Levantijnen vol ongedierte zitten! merkte Henderson met een schuinse blik op!

Brand barstte in lachen uit en ook de lippen van Raffles plooden zich tot een glimlach, toen hij zei:

— Het is waar, James, dat men daar in het Oosten minder op lichamelijke reinheid bedacht is dan in Westerse landen. Intussen, er is daar gelukkig water, in overvloed zelfs, want wij zullen de gehele Middellandse Zee als het ware vlak voor de deur hebben!

— Waar ligt dat plaatsje met die rare naam, Mylord? vroeg Henderson, leergierig als altijd.

— Spreek er niet te minachtend over, vriend Henderson! antwoordde Raffles. Beiroet is een van de grootste havenplaatsen van Syrië, gelegen aan een heerlijke golf, of baai, in de verste Oostelijke uithoek van de Middellandse Zee. De stad ligt op een plateau, die wij een heuvel zouden noemen, want die bergvlakte verrijst slechts honderd meter boven zeepeil. Maar dat is voldoende om de inwoners een heerlijk uitzicht te vergunnen over de omringende velden en over de zee. Ik zal je een volledige opsomming besparen en ben niet van plan, je al de schoonheden van die stad en haar omgeving te schilderen! Je zult het trouwens zelf wel zien, misschien wel reeds morgen!

Henderson sloeg zijn grote handen ineen, en zei, zijn dik hoofd schuddend:

— Als mijn lieve grootmoeder dat nog eens had kunnen beleven!

— Wat? vroeg Brand verbaasd.

— Wel, mijnheer Brand, dat je tegenwoordig met een snelheid van bijna 800 Kilometer per uur in een grote stalen koker, waaraan een paar stijve vleugels zijn bevestigd en waarin zitplaatsen zijn aangebracht, door middel van drie of vier benzinemotoren door de lucht kunt vliegen, en binnen negen uren van Parijs naar New York kunt reizen!

Met verwoede ijver haalde de reus zijn vijltje over het ijzeren voorwerp dat hij nog altijd in de hand hield.

Maar nog geen tien minuten later waren de drie mannen reeds bezig met de verwezenlijking van hun plan, dat Raffles zich zo plotseling gesteld had. Want Brand had niet eens moeite gedaan, hem te weerhouden. Eigenlijk gezegd was hij zelf ook veel te verheugd, weer eens terug te keren naar het oude Europa en de rug te wenden naar een stad, die, hoe groot ook, voor het drietal veel op een kooi begon te gelijken, waaruit het ontsnappen hoe langer hoe moeilijker werd. Zij hadden er zich duizenden vijanden gemaakt, niet alleen onder het geboefte, maar ook onder een zeker deel van de politie, die met de bandieten gemene zaak maakte. Het was nog geen tien uur toen Raffles reeds een paar zeer grote en fraaie diamanten had gekocht voor het geld, dat hij nog in zijn bezit

had, want diamanten zijn gemakkelijk te verbergen en behouden overal hun waarde.

Hij voorzag zich slechts van een paar duizend dollar in papier en dat moest voor hem voldoende zijn. De auto werd verkocht aan een garagehouder in de buurt. Henderson trok er op uit met de fraaie geweren, die voorlopig nutteloos waren en verkocht ze voor goed geld en binnen een half uur was dat alles afgelopen en waren de drie mannen op weg naar het plaatsje, een dertigtal mijlen ten Noorden van New York, waar Dickson woonde, de oude vriend van Raffles.

Om twaalf uur hadden zij New York reeds ver achter zich met al haar gevaren en haar genietingen, om half één gebruikten zij de maaltijd in de eenvoudige huiskamer van Diksons huis en om één uur steeg de « Duivel der Lucht » in duizelingwekkende vaart op en richtte trots en zelfbewust de voorsteven naar de Oceaan, naar het Oosten.

Vijf minuten later gleed het reusachtige beeld van de Vrijheid; aan de ingang van New York's haven geplaatst, als een nauwelijks herkenbaar poppetje onder de vliegmaschine voorbij, die in toomloze vaart door de lucht stormde, het Avondland tegemoet.

HOOFDSTUK II.

DE INVLOED VAN DE VREEMDE WIL

Onder normale omstandigheden en bij windstilte kon de « Duivel der Lucht » zeer gemakkelijk desnoods dagen achtereen een snelheid handhaven van zeventhonderd vijftig kilometers in het uur. Ditmaal echter stond er een tamelijk krachtige wind tegen en daar Raffles volstrekt geen haast had, dreef hij de snelheid niet al te hoog op, ten einde zijn kostbaar toestel niet aan te grote krachtproeven bloot te stellen.

En tot zijn grote verwondering moest Henderson nu zelf wel vaststellen, dat er iets met de loop van de zon niet in orde leek te zijn. Dat machtige, onmisbare hemellichaam immers scheen met ongewone snelheid zijn schijnbare boog aan de hemel te beschrijven en het was uren eerder middag, dan de reus in redelijkheid had menen te mogen verwachten!

Hij schikte er zich in en maakte zelfs toebereidselen voor een middagmaal, toen Brand hem met behulp van de spreekbuis toeriep :

— Misschien wijst de zon de middag aan, James, maar onze maag doet dat nog lang niet! Houd jij je maar liever aan je horloge. Dat wijst nu drie uur en dat is wel wat vroeg om te dineren!

Henderson krabde zich eens achter het oor, en keek door het smalle raampje ter breedte van een hand, met een ruitje, dat meer dan een vinger dik was en waarvan de vervaardiging heel wat had gekost, naar buiten, toen hij eensklaps voor zich uitwees en een kreet slaakte.

De lucht was zo goed als onbewolkt en op de hoogte, die de vliegmaschine zoch had gekozen, van het puurste blauw. Men kon vele tientallen kilometers zeer gemakkelijk alles onderscheiden. En men onderscheidde dan ook

dadelijk het voorwerp, dat de aandacht van Henderson had getrokken en dat zich statig door de lucht voortbewoog. De sigaarvormige gedaante, het zilverachtige glanzen van het oppervlak van het ding, de hoogte waarop het zich bevond, lieten al spoedig niet de minste twijfel over aangaande zijn aard.

Het was een zeer grote sturballon, die onderweg was van Europa naar Amerika!

De drie mannen keken elkander veelbetekenend aan. Wat moest dat betekenen? Een Zeppelin kon het niet zijn, want het aluminium van het geraamte van het laatste dezer luchtschepen was reeds lang versmolten en voor andere doeleinden gebruikt. De werkplaatsen, waar de Zeppelins werden gebouwd en de reusachtige hangars waren reeds lang verdwenen en dat er op een andere plaats in het geheim toch nog zo'n luchtschip was gebouwd was ondenkbaar, nu Duitsland nog steeds door Rusland, Engeland, Frankrijk en Amerika was bezet. Bovendien meende Raffles, dat het systeem : *lichter dan de lucht* reeds lang geleden opgegeven was en dat de aandacht van de luchtvaartwetenschap geheel gericht was op de vliegmaschine, om dit toestel steeds veiliger en steeds sneller te maken, hetzij door aandrijving met motoren of door straalaandrijving.

Onwillekeurig gingen de gedachten van Raffles in de richting van de atoom-energie. Nu de geweldige krachten, vrijgekomen door atoomsplitsing zich in de bom van Hiroshima hadden geopenbaard, zou het volstrekt niet onmogelijk zijn, dat men er iets op gevonden had om deze krachten te benutten voor luchtschipaandrijving.

Maar tot dusverre bezaten de geleer-

den van de Ver. Staten alléén het geheim van de atoomsplitsing. En dit luchtschip was op weg van Europa naar Amerika.

Zou Rusland ... ?

Eén ogenblik dacht Raffles er over om terug te vliegen en het nieuws van het luchtschip aan de regering mede te delen, maar bij nader inzien besloot hij zich er maar liever niet mee te bemoeien, te meer daar de aankomst van het luchtschip toch niet geheim zou kunnen worden gehouden.

Maar Raffles bleef er toch over peinen wat dit alles te betekenen had.

Intussen minderde de afstand tussen het luchtschip en het vliegtuig zienderogen met buitengewone snelheid en Raffles begon met een grote boog te beschrijven, terwijl hij zijn toestel nog aanzienlijk deed stijgen. Hij was er volstrekt niet op gesteld, al te duidelijk te worden gezien door de lieden aan boord van die geheimzinnige ballon, die daar zo statig kwam aandrijven, met een snelheid, die zeker niet ver van de honderdvijftig kilometers moest zijn.

Zij hadden daar ongetwijfeld draadloze telegrafie aan boord en mededelingen omtrent deze ontmoeting konden hen slechts laat veroorzaken.

In een duizelingwekkende vaart schoten de twee zo verschillende luchtvaartuigen elkander voorbij en als in een bliksemflits zagen Brand en Henderson de ballon onder zich voorbijschieten, blinkend als zilver. Een paar seconden later reeds hadden zij het luchtschip uit het oog verloren in de fijne nevel, die kwam opzetten.

— Het is wonderlijk, wonderlijk, mijnheer Brand! zei de reus. Het is bijna om er bang van te worden! Het is de vooruitgang, zult u zeggen, maar ik vraag me zelf af: Waar moet dat heen? Waar is de grens?

— Ik denk ergens op Mars of Jupiter, misschien de maan, James! antwoordde Brand half ernstig, half glimlachend.

— Geloof u dat dat werkelijk mogelijk zal zijn? vroeg Henderson op een toon van ongelooft.

— Het zal stellig mogelijk worden om er heen te gaan, James, maar wat de terugkeer betreft, daarover zou ik mij niet gaarne uitlaten! Van alle hemellichamen die wij kennen, en het zijn er duizenden, zijn er misschien twee, waar tenminste de lucht geschikt is om door mensen van deze planeet te worden ingeademd.

Het werd intussen daarbuiten snel donker.

De vliegmachine was nog geen zes uur onderweg, toen men reeds, om iets te kunnen zien, binnen in het toestel de electriche lampjes moest opsteken.

Want toen was het op die breedte reeds negen uur in de avond.

De aviateurs hadden echter nog volstrekt geen behoefte aan slaap, want het zou volgens Amerikaanse tijd eerst zes uur in de avond zijn geweest.

En in plaats van te slapen dineerden zij dus! Met grote behendigheid had Henderson in de kleine kombuis met behulp van electriciteit enige gerechten klaargemaakt, die voortreffelijk smaakten. Na de maaltijd ging Brand Raffles aflossen aan de stuurinrichting. De nacht was buitengewoon helder. Als diamanten schitterden de sterren aan het zwerk. De wind was gaan liggen en de snelheid van de machine was nog toegenomen.

Toen zijn horloge half tien in de avond wees, zag Brand het eerste licht. Het was de vuurtoren van Coruna, geplaatst op het uiterst Noord-Westelijke uithoek van Spanjel.

Tevreden dat hij zo goed koers had weten te houden, stuurde Brand de machine verder, steeds verder.

En toen beleefde de verbaasde Henderson ten tweede male het wonder van het onbegrijpelijke gedrag van de zon! Want het werd al weer dag, lang vóór hij erop gerekend had! Hij keek verbluft op zijn horloge, zag dat het tien uur aanwees, keek naar de Oostelijke hemel en schreeuwde het toen bijna uit:

— Dat is toch niet billijk, Mylord! Waar blijft m'n nachtrust? Ik wil gaan slapen en het is al weer dag!

— Je zult je er in moeten schikken, James! Daar onder ons strekt zich de Golf van Biskaje uit. Wij vliegen boven Europa en of wij ons verzetten of niet, er is nu eenmaal een tijdsverschil van zes uren, en als jouw horloge tien uur aanwijst, dan is het hier reeds vier uur in de ochtend, wat je trouwens wel zult willen geloven, want daar is de zon reeds!

Inderdaad rees stralend, als een gouden schijn, de zon boven de kim en baande zich een weg door de lichtrood gekleurde wolkjes, die als verschrikt in alle richtingen wegstoven.

Alles beloofde een verrukkelijke schone dag.

Raffles raadpleegde even verschillende instrumenten, de hoogtemeter, de gazometer, die de stand van het samengedrukte gas in de cylinder aangaf, de snelheidsmeter en zei toen:

— Als alles goed gaat, kunnen wij binnen een uur het doel van onze reis hebben bereikt.

Toen Raffles dit zei, zweefde de « Duivel der Lucht » op een hoogte van ruim vijfduizend meter boven Sicilië, een half uur later boven Creta, en twintig minuten daarna liet het vliegtuig Cyprus aan bakboord liggen, daalde, en stevende recht op Beiroet aan, waarvan de minarets, de moskeeën en de weinige kerktorens zich reeds tegen de azuurblauwe hemel aftekenden.

Raffles had de stuurknuppel weder overgenomen en keek scherp uit naar een goed landingsterrein. Beiroet bezit een vliegveld, maar om tal van redenen wilde Raffles daar liever geen gebruik van maken, indien hij het kon vermijden. Hij hield dus wat noorderlijker aan, in de richting van het havenplaatsje Anteljas, nauwelijks twintig minuten sporen van Beiroet gele-

gen. Het is meer een dorp dan een stad, telt hoogstens vierduizend inwoners en lastige autoriteiten zouden er wel niet zijn.

Na een paar grote kringen te hebben beschreven, ontdekte Raffles een braakliggend veld, vlak bij het dorp,

omgeven door enige zeer grote loodsen en dat uitstekend geschikt leek.

In grote spiralen zakte de « Duivel der Lucht » naar de aarde en streek tenslotte neer midden op het veld en Henderson, vol bewondering, verklaarde later, dat hij als hij een vol glas wijn in de hand had gehad geen druppel zou hebben verloren, zo fijn had Mylord het afgemikt.

En hij bekommerde er zich verder maar niet om, dat de zon reeds tamelijk hoog boven de kim stond, terwijl zijn horloge middernacht aanwees!

Hij zou het dan maar voor twaalf uur in de middag houden en aannemen, dat zijn horloge zes uur voorliep, in plaats van zes uur achter!

Niet zodra was de machine uitgelopen, of er kwamen enige lieden toeschieten in bonte klèren, rood en wit gestreepte mantels en hoofddoeken, die in een onbegrijpelijk taaltje hun diensten aanboden, spoedig verscheen ook de eigenaar van het braakliggend veld, die gelukkig uitstekend op de hoogte bleek te zijn van de waarde van Amerikaans bankpapier en met wie Raffles het al heel spoedig eens werd. Er werd een loods van plaatijzer voor hem ontruimd en de vliegmaschine vond er een plaats, maar niet dan nadat het draagvlak was logemaakt, dat nu een afzonderlijke plaats kreeg.

Raffles kreeg de sleutel en sloot de deur af, maar toen bleek het toch, dat men in het dorp niet zo achterlijk was, als hij hoopte, want trots als een pauw kwam er een soort van politie-autoriteit aanstappen, die gebrekkig Engels sprak en met wie Raffles een kort gesprek voerde, dat op verrassende wijze eindigde, toen er snel en ongezien een goudstuk overging uit de blanke hand van de Engelsman, in de bruine van de Syriër.

De brave politiemannam daarop aanstonds genoeg met de papieren, die Raffles hem toonde, sloeg de hand aan een soort van kepie, draaide zich om op zijn naakte hielen en trok zich vervolgens weer terug in de richting van het stadje.

En nu waren de drie mannen volkomen vrij om te gaan of te staan, waar zij wilden! Een landbouwer bracht hen in een afschuwelijk piepende kar, Henderson hield vol, dat die bij de doortocht door de Rode Zee gebruikt moest zijn, naar het havenstadje, waar zij na een half uur aankwamen.

— En wat gaan wij nu doen? vroeg Brand, zodra zij uit het krakende voertuig waren gestapt.

— Slapen, mijn jongen! antwoordde Raffles lakoniek. Het mag dan dag zijn, wij hebben niettemin behoefte aan rust! Je horloge wijst 1 uur aan en zulk een tocht blijft nog altijd vermoeiend. Hier is een logement, dat er niet kwaad uitziet! De eigenaar staat al grijnzend tegen ons te knipmessen!

En nog geen kwartier daarna lagen de drie mannen in even zoveel niet al te slechte bedden en sliepen, alsof het midden in de nacht was en zij ontwaakten pas weder, toen de klokken het middaguur aanwezen. Verkwikt door die rust en hongerig stonden zij op, wasten zich zo goed als 't ging op de binnenplaats van het logement bij een soort van zeer oude pomp of beter gezegd waterput tot grote verrassing, ja bijna ontsteltenis van een dozijn zeer smerige kinderen, gebruikten in de gelagkamer een maaltijd, bestaande uit schapenvlees, geitenkaas en een soort van zure room met kostelijke, sappige schijven sinaasappel, staken hunne pijpen op en gevoelden zich volkomen tevreden.

Want van uit het venster hadden zij een prachtig gezicht over het schilderachtige marktveld en over een deel van de drukke haven.

Maar Raffles bleef nooit lang in een contemplatieve bui, sprong na een half uur al op, ging met de waard praten en keerde terug met de boodschap:

— Over een kwartier vertrekt er een trein naar Beiroet. Vlug voortgemaakt. Het werk wacht ons!

Brand zuchtte. Hij kende de aard van dat werk. En voor een kort ogenblik wenste hij vurig, dat Raffles van gedachten mocht veranderen en dat zij,

al ware het slechts een week, konden uitrusten in deze prachtige omgeving onder deze schitterende hemel, omringd door deze blauwende bergen!

Maar al was het dan met een zucht, tien minuten later was hij aan het kleine morsige station en een ogenblik daarna reeds op weg naar de grote havenplaats, in een verdacht schommelend treintje, dat nu en dan aanvechting scheen te krijgen een paar capriolen naast de rails te maken.

Een paar Syriërs, in kleurige klederen en met kaalgeschoren hoofden, bronzen gezichten en koolzwarte ogen maakten met hen de reis in dezelfde coupé.

Zij spraken vrij goed Engels en ont-popten zich als welgestelde kooplieden.

Raffles wist al spoedig ongemerkt het gesprek te brengen op de zaak die hem hierheen had gevoerd en de twee kooplieden bleken uitstekend op de hoogte te zijn.

De eerste zitting van het proces zou reeds de volgende dag plaats vinden en het algemeen oordeel was, dat Theodore Murlock er zeer waarschijnlijk niet in zou slagen, zijn jongeren broeder Josef onder curatele te doen stellen.

— Ik meen iets te hebben gelezen, in de dagbladen, van een zekere invloed door een vreemde wil op Josef Murlock uitgeoefend. Dat waren de woorden. Van welke aard is die invloed?

De beide Syriërs keken elkander aan en begonnen tegelijkertijd aan hun gitzwarte lange kinbaarden te plukken.

Toen begon de eerste:

— Die invloed, vreemdeling, bestaat inderdaad.

— De vreemde wil evenzeer! zei de ander gewichtig.

— Beiden zijn een! hernam de eerste weer.

— En samen heten zij Odette de Castagnac! besloot de tweede koopman.

— Maar dat is de naam van een reuvestier! riep Brand verbaasd uit. De

Castagnac, zo heten er acht van de tien revuesterren in de Franse provincie.

— Zij geeft die naam op, dat is alles wat ik zeggen kan! hernam een van hun reisgenoten rustig. Zij is een Franse vrouw. Volgens uw begrippen is zij zeer schoon. Haar ogen zijn blauw als de hemel op een vroege zomerdag, haar tanden zijn wit als sneeuw, die op de toppen van de Himalaja ligt. Heur haar is geel als het rijpe graan vóór de zeis van de landbouwer het neervelt.

Raffles nieuwsgierig geworden, vervolgde :

— In welke verhouding staat die Franse vrouw dan tot mijnheer Josef Murlock?

— Men zegt... in de verhouding van een geliefdel gaf een van de kooplieden ten antwoord. Zij is zeer prachtlied, zij rijdt in een automobiel, die uitermate snel gaat, zij besprenkelt zich met fijne reukwateren, de duurste die ons land oplevert en zij draagt klederen, die een koningin niet zouden misstaan.

Raffles en Brand wisselden een blik. Dat was dus de « Invloed van de vreemde wil » ! De vijftigjarige Murlock had een vriendin, die hem natuurlijk steunde in zijn strijd om het miljoenenkapitaal, zonder enig toezicht van derden, te mogen besteden zoals zij dat zelf verkoos.

— Zij wil met hem in het huwelijk treden! begon een van de Syriërs weer. Theodoor Murlock tracht dit tot iedere prijs te beletten en zegt dat deze vrouw hem onwaardig is.

— Waar woont Josef? vroeg Raffles na enige ogenblikken te hebben nagedacht?

— In een van de schoonste paleizen van de stad die wij naderen, vreemdeling!

— En Odette de Castagnac?

— Eveneens antwoordde de man laconiek.

— Heeft zijn advocaat zijn intrek bij hem genomen?

— Neen. Mijnheer Herriot logeert in een van de grootste hotels. Hij heeft

echter iedere dag besprekingen met zijn cliënt.

Op dat ogenblik matigde de trein zijn vaart. Men naderde de grote stad. Echts met moeite had men tussen de bergen zich ruimte kunnen breken voor het leggen van de nodige spoorstaven.

Overal rezen zij op, totdat plotseling, als met een ontzaggelijk groot mes, de bergketen werd afgesneden en de stad Beiroet zich aan de blikken der reizigers vertoonde.

De stad was ongelijk gebouwd, hoog en laag, er waren zeer oude huizen maar ook moderne, er waren prachtige winkels, zoals men die in de grote winkelstraten van Londen vindt, naast heel kleine, duistere bazaars.

Er reed een electriche tram moeizaam tegen de berghelling op, maar vlak bij het station trok een kleine kudde hoog beladen kamelen voorbij.

Het Oosten en het Westen ontmoeten hier elkander, ondanks de bekende versregel van Rudyard Kipling, de grote Engelse dichter.

De trein stond stil aan een der perons van een tamelijk groot station, westers ingericht, maar met een Egyptische chef, die verbazend trots scheen te zijn op zijn witte uniform en zijn pet met gouden band.

Niet zodra waren Raffles en zijn beide metgezellen uitgestapt, na afscheid te hebben genomen van hun Syrische reisgenoten, die dadelijk in een gereedstaande auto stapten, of zij werden omringd door een aantal schreeuwende en bedelende jongens en mannen, die zij slechts met moeite van zich af konden houden.

Het uiterlijk van de reizigers was op dat tijdstip eigenlijk niet zeer geschikt om dadelijk hun intrek te kunnen nemen in een der grote hotels. Zij droegen tamelijk versleten vliegklederen, ofschoon zij hun lederen kappen in Anteljas hadden achtergelaten. En daar Raffles ook iedere gedachte aan een vliegmaschine zo spoedig mogelijk wilde verdrijven, trok hij eerst in een derde rangs hotel, liet zich daar een maaltijd voortzetten en vervoigens door

Brand behoorlijke klederen kopen.

Zij trokken dus sneeuwwitte tropische pakken aan in een van de badinrichtingen en lieten hun oude kleren terug brengen naar het hotel. Dit alles geschiedde in een van de armoedigste wijken en Raffles meende met zekerheid te mogen voorspellen, dat de logementhouder de kleren binnen twee dagen zou hebben verkocht!

De drie mannen lieten zich scheren, kochten een valies en wat toiletartikelen en voorts alles wat een reiziger van aanzien, die zijn grote bagage aan het station laat staan, gewoonlijk zo bij zich draagt en toen pas nam Raffles een taxi, welk voertuig wel wat zonderling aandeed in die Oosterse omgeving en liet zich naar een van de beste hotels rijden, in het hartje van de Europese wijk en halverwege de berghelling gelegen.

En hier vond hij onmiddellijk een geheel andere sfeer, die echte Engelse sfeer van koele rust en hooghartige langzaamheid, die dadelijk aan het vaderland herinneren, waar de Brit zich ook ergens mag bevinden op deze aarde, waarvan hij tweederden tot zijn eigendom heeft verklaard.

Het hotel was opgetrokken uit een soort witte mergelsteen, die reeds op vijftig passen afstand de indruk wekte

van marmer.

Er was een groot terras voor, met een balustrade en van daar had men een heerlijk uitzicht over bijna de gehele stad heen, op haar haven en over een groot deel van de baai. Ter weerszijden verhieven zich palmen. Men kon zich hier voor een kort ogenblik te Monte Carlo wanen!

Raffles bestelde kamers voor zich zelf, voor zijn secretaris en zijn chauffeur en zijn gehele optreden deed, zo als gewoonlijk, de helft van het personeel voor hem vliegen! Hij kreeg dadelijk een uitstekende kamer op de eerste verdieping, voorzien van een balkon. Brand zou het naastgelegen vertrek krijgen en Henderson kreeg een kamer aan de andere zijde van dezelfde gang, waarvan het venster uitgaf op een zeer ruime binnenplaats, die er veeleer uitzag als een palmentuin en waar het meestal zeer druk was. Men zag er dikwijls auto's, prachtige paarden, kamelen, en muilezels bijeen. Kleine bruine jongens roskamden de paarden, voederden de kamelen, of poetsten de auto's op.

Een kwartier later waren de drie mannen geïnstalleerd en kon Raffles aan het uitwerken van zijn plannen beginnen.

HOOFDSTUK III.

ODETTE DE CASTAGNAC

Het was ongeveer een week later, toen er voor een prachtig, groot huis op ongeveer een half uur gaans buiten de stad, een zeer fraaie auto stil stond, bestuurd door een inlandse chauffeur, gekleed in een smetteloos witte jas met een rode kraag en een pet, waarop een Duits kolonel van voor de laatste grote wereldoorlog jaloers zou zijn geweest.

Het was een prachtige toerwagen, afkomstig uit een der bestbekende Europese fabrieken en waarvan de kap nu was neergeslagen, want het weer was warm, de hemel vertoonde geen enkel wolkje.

Het huis lag op een zeer lage heuvel, volkomen afgezonderd en was door een parkachtige tuin, vol van de kostbaarste gewassen, gescheiden van de goed onderhoude straatweg. Een hek, van meer dan manshoogte, dat alleen reeds een fortuin moest hebben gekost, liep om de gehele bezitting heen.

Niet zodra stond de auto stil of daarboven ging de deur open en 'n hele zwerm bruine bedienden verscheen, de meesten in het wit gekleed, die zich eerbiedig ter weerszijden schaarden van de grote trap, die van de hoofdingang van het huis, een waar paleis, naar de tuin en verder naar het hek voerde.

En daar kwam, trots als een koningin, een vrouw aanstappen, blank van gelaat en op een schilderachtige wijze gekleed, half Westers, half Oosters, met een kleine hoed op, dat haar alleraardigst stond en waaraan een grote sluier was vastgemaakt.

Zij keek een paar malen om, onder het afdalen van de trap, wenkte ongeduldig en toen verscheen er op zijn beurt, een kleine, magere man, nog be-

zig met het dichtknopen van zijn dunne overjas.

Die man was Joséf Murlock. Hij was vijftig jaar, maar hij zag er uit als zestig, met slappe trekken, half gedooft blik, kromme knieën en zo goed als geheel kaal. Zijn lippen waren dik en zeer rood. De kleine, zwarte ogen gingen onrustig rond, als van iemand die gevaar vreest. Aan vier van zijn vingers schitterden oogverblindend zeer grote diamanten.

Hij droeg onder zijn Westerse overjas een soort van uniform van wit linnen met een zeer nauwe pantalon. Zonderling stak daarbij af een geruite reispet met een grote klep.

De bedienden bleven eerbiedig gebogen staan, totdat de man en de vrouw voorbij waren. Een hunner was vooruit geijld en had het hoge hek geopend. De chauffeur opende haastig het portier.

— Odette, loop toch niet zo snel! hijgde Murlock. Het is veel te warm! Heb je zo 'n haast?

— Ik heb altijd haast! antwoordde de Française ongeduldig. Wij zullen nog te laat komen voor de wedstrijd!

Murlock zei niets, maar hielp gedwee de mooie vrouw bij het instappen. Toen hij eenmaal naast haar zat, leek hij een kind naast zijn moeder, zoveel kleiner was hij!

De chauffeur had zijn bevelen zeker reeds gekregen, want hij sprong dadelijk weer achter het stuurwiel, de wagen reed weg, sloeg een brede zijweg in en reed toen om de stad heen, naar het prachtig gelegen poloveld, waar die middag een wedstrijd zou plaats vinden tussen een Engels en een Egyptisch vijftal.

Het ongelijke paar had ongeveer tien minuten gezwezen, toen Odette plotseling haar grote, hemelsblauwe ogen op de man naast zich vestigde en vroeg:

— Vertel me nu eens, Josef, hoe denk je nu eigenlijk over ons huwelijk? Het wordt nu toch tijd, dat je een beslissing neemt. Je hebt je proces gewonnen, dank zij Maître Herriot, je kunt dus over je rijkdommen beschikken, je bent vrij om te doen en te laten wat je wil. Waar wacht je nu eigenlijk nog op?

Murlock plukte schichtig aan zijn zwart geverfd snorretje, wreef eens over zijn magere knieën en antwoordde toen met een lachje, dat niet helemaal echt klonk en in zeer goed Frans:

— Ik kan me eigenlijk dat verlangen van je niet begrijpen, mijn lief duifje! Waarom ons verbinden? Heb je het zo niet heel goed? Wat ontbreekt je?

— Wat mij ontbreekt? riep Odette de Castagnac heftig uit. Een zonderlinge vraag! Je naam ontbreekt me! Moet ik mij steeds maar laten welgevallen, dat die deftige Engelsen hier mij met de nek aanzien? Moet ik een smet op mijn naam laten rusten? Op mijn naam als fatsoenlijke vrouw?

De Syriër meesmulde, maar hij zorgde er wel voor, dat Odette dit niet te zien kreeg. Omtrent haar goede naam had hij zo zijn eigen opvattingen. Hij trachtte haar te sussen:

— Laten wij nog wat wachten, kleine Odette! Het huwelijk is een zeer ernstige zaak! En mijn familie zou het mij zeer kwalijk nemen, als ik mij verbond met een Europese vrouw! Er is reeds een schatrijke Egyptische dame voor mij uitgezocht, en...

— Ja, dat weet ik! viel Odette hem driftig in de rede. Een vrouw van over de veertig, gerimpeld als een overrijpe appel, tanig en die er uitziet als een toverheks! Met zo iets moet ik concurreren! Heb je me dan niet meer lief, Josef?

— Ik aanbid je, mijn kleine Gazelle! verzekerde Murlock, terwijl hij verliefd zijn ogen deed rollen.

— Nu, trouw me dan! Niets belet het je! En maak er wat haast mee, anders ga ik me elders voorzien!

Dit vooruitzicht scheen de Syriër toch te verschrikken, want hij vatte haar arm en zei vleierend:

— Dat zal mijn kleine Odette niet doen. Wij zullen nog wat wachten! Overhaasting is iets voor jullie Westerslingen! Je hebt een leven als een koningin, wees daar voorlopig tevreden mee!

Odette maakte zich ongeduldig los en keek zwiwend naar buiten, naar de olijfbomen met hun knoestige stammen, naar de boomgaarden, langs de hellingen der bergen en naar andere auto's en enige ruiters, die allen op weg schenen te zijn naar het poloveld.

Zij had geen woord meer gezegd, ondanks zijn smeekbeden, toen de autotenslotte stilstond voor de ingang van het met veel kosten door de Engelse upper-ten aangelegd poloveld.

Odette trad met haar halsstarige minnaar binnen, liep langs de loketten, langs de wit geschilderde zijwand van de zeer grote tribuns, en liet zich nors en zwiwend haar plaats wijzen.

Het was reeds vol, overal zag men de kostbare toiletjes van de dames uit de Engelse Society, talrijke hooggeplaatste Egyptische ambtenaren, officieren van het bezettingsleger, en enkele geëmancipeerde inlandse dames, de meesten nog gesluierd, zodat alleen haar donkere, gloedvolle ogen te zien kwamen.

Het poloveld strekte zich als een grote rechthoek, smaragd groen, smetteloos uit onder de wolkenloze hemel, omgeven door een dubbele rij oude bomen, die met grote kosten naar hier waren overgeplant.

Het publiek bleef toestromen en toen de wedstrijd een aanvang nam, waren zo goed als alle plaatsen bezet. Er klonk een luide bel, en tussen de beide hoofdtribunes verschenen de ruiters op hun levendige, dansende poloponies.

Zij werden op de voet gevolgd door de staljongens met de reserve-paarden, een voor ieder speler.

De dieren werden in een hoek van het veld bijeen gedreven en het was duidelijk te zien, hoe ongeduldig zij waren om deel te nemen aan het opwindende, uiterst moeilijke spel.

De tien spelers droegen allen hun lange slaghamers over de schouder. Allen waren zij in het wit gekleed, maar vijf hunner droegen brede banden van een vuurrode kleur dwars over de borst, onder de oksels. De scheidsrechter nam zijn plaats in, de spelers stelden zich op, een schrille fluittoon klonk en tien paarden stormden tegelijkertijd vooruit, op de bal af, die in het midden van het veld was neergelegd.

Odette keek aanvankelijk vrij onverschillig toe, nog steeds uit haar humeur, totdat haar aandacht getrokken werd door een der spelers van de rode partij. Hij was lang en krachtig gebouwd en misschien een weinig te zwaar voor polospeler, maar hij vergoedde dit door een weergaloze rijkunst en een merkwaardige behendigheid met de lange hamer, die bliksemsnel terzijde van zijn rennend paard en voor de borst van het dier heen en weer bewoog.

Hij droeg geen pet maar een soort van kleine tulband. Zijn gelaat was donkerbruin. De onderkant ging schuil onder een fraai geknipte, spitse kinbaard, gitzwart, evenals de kleine, fier opgestreken knevel.

Zij bracht haar kijker aan het oog en volgde de ruiter, die juist zij aan zij met een tegenstander als een wervelwind op zijn snelle pony over het groene veld stooft, over de hals van zijn paard heengebukt en behendig de witte bal voor zich uitdrijvend.

— Maar die hoort er niet bij! riep zij tenslotte uit. Die man maakt geen deel uit van het Egyptische vijftal! Wie is hij? Wat een mooie man!

Murlock keek zuur en wees zwijgend op een knecht, die langzaam onder langs de loges liep, met een groot, zwart bord op de schouder, waarop iets geschreven stond.

Odette moest weer haar prismakijker ter hand nemen om de letters te

kunnen onderscheiden. Zij was tamelijk bijziende. En zij las:

« Wegens ziekte van Ali Soya zal Radja Bashyam Aianger onvoorbereid mid-voor spelen ».

Iedereen had dat bord reeds gelezen en iedereen keek verwonderd naar die vreemdeling, de rijzige Indiër, die één scheen te zijn met het paard en het dier plotselinge wendingen liet maken, alsof hij het reeds lang bereden had. En toch was dit onmogelijk, want twee dagen tevoren had het publiek, meelevend met de stedelijke poloclub, Ali Soya nog bij de training gezien. En polo-ponnies zijn nu eenmaal buitengewoon gevoelig voor de minste beweging van de berijder, aan wie zij gewend zijn.

En al heel spoedig ving het nieuwsgierige roze oortje van Odette de Castagnac een gefluisterd, of luid gesproken woord op van lieden, die op de hoogte schenen te zijn. Bashyam Aianger was ongehoord rijk, reisde nu voor zijn genoegen, was in kennis gekomen met de aanvoerder van de stedelijke poloclub en had zich onmiddellijk aangeboden als plaatsvervanger, toen hij vernam dat de uitstekende midvoor in zijn eigen club niet te vervangen, ziek was geworden. En daar de roden volstrekt niets te verliezen hadden en met iederen anderen plaatsvervanger toch stellig zouden hebben verloren van het zeer sterke Engelse vijftal, had de aanvoerder het aanbod van de Indische vorstenzoon aangenomen, half uit hoffelijkheid, half in de hoop, dat de man werkelijk zo goed zou zijn als hij zelf beweerde!

Nu, goed was hij zeker! Hij was minstens evengoed als de arme Ali, die nu met koorts in bed lag, knarsetandend van woede zeker, dat hij niet zelf kon medespelen en dat zijn vijf ponnies, zijn trouwe makkers, nu bereden zouden worden door een vreemdeling, de dieren misschien in die enkele wedstrijd grondig zou bederven!

Maar die Indiër zag er niet uit als iemand, die paarden kreupel rijdt, ze

mondschuw maakt, of hun zenuwen in de war stuurt!

Bij de eerste wisseling van paarden stonden de roden al twee doelpunten voor! En tweemaal had die bruine centaur de bal tussen de palen doorgejaagd. En het vreemdste was, zijn ponny was het minst bezweet van allen.

Hij zat in een oogwenk weer in de zadel van het tweede paard, niet in het minst vermoeid, met zijn gespierde arm de lange hamer zwaaiend.

Odette kon geen oog meer van hem afhouden. Wat was hij sierlijk, wat was hij sterk! En daarenboven, wat moest hij rijk zijn!

Wat hoorde zij daar fluisteren, in de loze naast haar?

Die man had diamanten ter grootte van een duivenei, millioenen waard! Hij bezat daarginds een halve provincie! Van zijn vader zou hij een ongehoord fortuin erven!

En dan zijn uiterlijk! Welk een verschil met de kleine, uitgedroogde, kaalhoofdige man naast haar, die nu de indruk maakte van een oude aap, zoals hij daar ineengebogen zat, nu en dan boos naar haar kijkend, want hij durfde nog jaloers zijn ook, mijnheer Murlock!

Het spel ging voort, om de vijf minuten verwisselden de spelers hun paarden, de rustpoos brak aan en dadelijk drong Odette er op aan, naar de stallen te gaan, zogenaamd om de ponnies te bekijken. Murlock weigerde kortaf. En toen ging zij rustig alleen. Zij kwam juist bijtijds om te zien hoe de Indische vorstenzoon afsteeg, zijn paard even op de glanzende hals klopte en het toen over liet aan de zorgen van de groom.

Hij kwam vlak langs haar en keek haar in het voorbijgaan glimlachend even aan met zijn donkergrijze ogen, die schitterden onder de fraai gewelfde wenkbrauwen.

Zij beantwoordde die blik vrijmoedig en zeer gelukkig keerde zij terug naar haar plaats, met voornemens, die voor mijnheer Murlock maar beter waren niet te kennen!

Toen zij na afloop van de wedstrijd, die met een grote voorsprong door de rode partij was gewonnen en waarop nog twee andere ontmoetingen volgden, aan de zijde van Murlock gezeten, in de grote auto weer terugreed, dacht Odette de Castagnac nog altijd aan de knappe, schatrijke Indiër. Na tien minuten ongeveer begon de Levantijn zelf met een tamelijk lelijk lachje:

— Denkt mijn kleine gazelle nog altijd aan de wedstrijd van zoeven?

— Ja, het was een goede wedstrijd! Ik ken geen enkele sport die zo mooi is, behalve misschien ijshockey.

Zij wilde er nog iets aan toevoegen, toen zij zweeg bij het zien van een ruiter, die onverwachts van een zijweg kwam en bijna onder de auto was geraakt, die door het dichte struikgewas en de zachte gang van de motor voor hem verborgen was gebleven.

Het paard rees onmiddellijk op de trillende achterbenen omhoog en Odette slaakte een gil, want het dier dreigde op de motorkap neer te komen. Door een behendige beweging echter wist de ruiter zijn rijdier nog juist terzijde te doen zwenken, terwijl de chauffeur krachtig remde.

Door de schok viel Murlock bijna op zijn knieën, maar Odette keek met stralende blik de ruiter aan. Het was Bashyam, de Indiër.

Hij nam dadelijk zijn lichte vilthoed af en zei met een diepe, klankrijke stem:

— Madame, ik vraag u duizendmaal excuus, dat ik u heb doen schrikken! Het is mijn schuld.

— Maar verontschuldigt u toch niet, mijnheer! riep de jonge vrouw levendig. Het scheelde weinig, of er was een vreselijk ongeluk gebeurd. Zijt ge niet gewond? Uw paard?

— Noch ik, noch mijn paard, madame! antwoordde de Indiër hoffelijk. Gij echter zijt erg bleek! Ge zijt toch niet gekwetst?

— Zij mankeert niets! antwoordde in haar plaats tamelijk ruw Josef Murlock!

— Intussen hoop ik, dat Madame mij zal veroorloven, spoedig naar haar toestand te komen informeren? Dat is immers uw huis, daarginds? Ik heb toch het genoeg te spreken met mijnheer Murlock, met Madame Odette de Castagnac?

De Française werd vuurrood en wierp de kleine man naast haar een snelle, vinnige blik toe, dat had zij aan hem te danken!

Maar uiterst beminnelijk en met haar liefste stemmetje zei zij tot de Indiër:

— Maar het spreekt toch vanzelf, Radja, dat het ons een grote eer zal zijn, u te ontvangen! Wacht eens, van avond hebben wij een soirée! U moogt daarbij niet ontbreken! Wij hebben u vandaag zien spelen, in de eerste wedstrijd! Het was prachtig! Mag ik zeggen, tot van avond?

Zij had hem haar kleine blanke hand toegestoken, en om haar te kunnen kussen moest de Indische vorst zich diep voorover bukken. Hun blikken ontmoetten elkander voor een kort ogenblik.

Toen richtte hij zich op en zei:

— Ik zou het mijzelf nooit vergeven,

Madame, indien ik uw vriendelijke uitnodiging van de hand wees! Tot van avond, mijnheer Murlock, ik kan u niet zeggen hoezeer ik het toeval zegen, dat mij in aanraking heeft gebracht met een man als gij zijt! En ik wens u geluk met de vriendschap van een zo bevallige vrouw, met een zo vergevensgezinde geest jegens de lieden, die haar auto dreigen te beschadigen!

Een korte ruk aan de teugels, de weg was vrij, Odette knikte nog eens liefdallig en de auto reed weg.

De Indische Vorstzoon keek de wagen een tijdlang na en bromde tussen de tanden:

— Jij heks, ik geloof dat ik je doorziel! En ik weet nu, dat ik er goed aan deed, op deze wijze het kleine lok-aas uit te werpen! Niemand wist te zeggen, waar zich eigenlijk het geld van Murlock bevindt, maar hoogstwaarschijnlijk zul jij het wel weten! En ik ben zeer verheugd, kennis met je te hebben gemaakt! Tot vanavond schonie intrigante!

En hierop wendde de Indiër zijn paard en reed weer langs de zijweg naar de stad terug.

HOOFDSTUK IV.

DE DIAMANTEN

Als rijke Oosterlingen een feest geven en eens hun best willen doen, dan bestaat er in geheel Londen geen enkele inwoner, hoe rijk ook, die hem kan evenaren in de tentoonspreiding van een oogverblindende weelde. Hetzelfde geldt voor Parijs en zelfs New York.

En Josef Murlock werd daarenboven ook nog aangewezen als een man, die de waarde van het geld niet kende en het wegwierp, zonder zich te bekommeren om wat er onvermijdelijk op moest volgen, als hij maar lang genoeg leefde! Want geen enkele rijkdom is onuitputtelijk, zelfs niet die van een oosterling en zelfs niet als hij Josef Murlock heet.

Het prachtige huis gloeide die avond als het ware als een reusachtige edelsteen. Het licht straalde uit alle vensters, van boven tot beneden en goot zijn stralen uit over de grote tuin.

Reeds vroeg begon de intocht der gasten. Zij kwamen in auto's, in taxi's en een heel enkele maal te voet, maar er kwamen er ook te paard, op muilezels en zelfs verscheen er een rijke Arabier op een prachtige renkameel, een Mehari van het zuiverste ras, in waarde bijna gelijkstaande met een volbloed Arabisch paard.

Verscheidene hooggeplaatste Engelse bestuursbeambten hadden gevolg gegeven aan de uitnodiging van de man, die op zo gelukkige wijze een proces gewonnen had, dat hem in het onbestreden bezit liet van enige honderden millioenen piasters.

Men zag er de Consul met zijn gade, een zeer corpulente dame, die met haar korte rokjes en als zij zat, er uitzag als een van die spekstenen beeldjes, die de Chinezen zo goed kunnen vervaardigen en die als gelukspopetjes in Euro-

pa verkocht worden, in gezelschap van zijn secretaris, een zeer lange en magere knaap, die nolens volens verplicht was, de gade van zijn chef het tof te maken, teneinde zijn promotie niet te schaden. Men zag er ook de opperbevelhebber over de Engelse bezettingstroepen, Sir Henri Davenport, een heer met vervaarlijke snorren en een bars gezicht. Hij had zich laten vergezellen door zijn adjudant, verwant aan het Engelse hof en buitengewoon ijdel. Zijn naam was Percy Armstrong.

Er waren ook leden van de balie, rijke handelslieden, bijna allen met hun dames.

De gastheer, wiens gelaat geler was dan ooit, leek niet erg in zijn humeur te zijn. Zijn ogen waren half dichtgeknepen, hij zag er knorrig uit en hij nam slechts weinig notitie van de lieden, die hem aanspraken. Als mijnheer Murlock een arme slokker was geweest dan had men hem eenvoudig links laten liggen, al was hij honderdmaal de gastheer, maar hij was ongehoord rijk, de afloop van het proces had hem de onbelemmerde beschikking gegeven over honderden millioenen en zulk een man is natuurlijk nooit uit zijn humeur, nooit knorrig, nooit onbeleefd, maar slechts een weinig geïndisponeerd, of zelfs « verstrooid ».

Het moet gezegd worden, dat de Engelsen aan deze slaafse aanbidding niet mede deden en zich zelfs een weinig uit de hoogte gedroegen, alsof het van hun kant een grote concessie was, de partij met hun tegenwoordigheid te vereren.

Ook de Indiër, Bashyam Aianger hield zich trots op een afstand, nadat de gastheer hem vrij kortaf had begroet.

Hij had zich doen vergezellen door zijn secretaris, een bleke, jonge man met helblauwe ogen en een onbeduidend baardje, die er uitzag als een geleerde, met zijn ouderwetse, stalen bril en zijn sluk, tamelijk slordig gekamd blond haar.

Maar wat Murlock aan hoffelijkheid te kort schoot, dat haalde zijn lieftallige vriendin ruimschoots in, vooral ten aanzien van de Indische gast, die zij zeer duidelijk en in het ooglopend onderscheidde.

Hij danste niet veel, maar als hij het deed, dan deed hij het ook voortreffelijk, niet op de zwoele wijze, waarop men meestal in de Europese dancings ziet dansen, maar bijna statig en zeer elegant.

Hij was op Westerse wijze in rok gestoken, maar zijn hoofd was bedekt met een tulband van sneeuw witte zijde, van voren versierd met de agaat en de korte reigerveer, waarop hij als Radja recht had.

Ook zijn secretaris droeg het voorgeschreven, somber zwarte gewaad, maar het leek alsof hij het gehuurd had, want het was hem te wijd en men zag hem telkens met een verlegen gebaar de te lange pantalon een weinig optrekken.

Het was maar al te duidelijk, dat Herr Mayerholz, hij had reeds verraden dat hij een Zwitser was, niet gewend was zijn werkgever naar de salons der rijken te vergezellen en daar ook volstrekt niet op gesteld was.

Zijn wit dasje zat scheef en de Engelschen bemerkten tot hun onbeschrijfelijke ontzetting, dat het niet eens een zelfstrikker was, maar een gewone confectiedas. Hij droeg zijn gewone straatschoenen met scheef gelopen hakken en die alleen extra voor de gelegenheid gepoetst schenen te zijn.

De dames bekeken hem aanvanke-lijk als een soort merkwaardigheid en namen toen geen notitie meer van hem, vooral toen het bleek, dat hij erbarmelijk slecht danste en zijn conversatie in de hoogste mate vervelend was, of-

schoon hij het Engels zeer goed sprak.

Des te meer aandacht trok zijn werkgever, met wie men hem nu en dan een paar woorden zag wisselen. Men gaf hem een jaar of vijftig, maar hij danste als een knaap, hij was lenig als een riet, hij wist zich zeer goed uit te drukken en hij gebruikte daarbij de bloemrijke, soms wat ingewikkelde taal, die de Indiërs eigen is.

Het was nog geen tien uur, toen Odette de Castagnac reeds vier dansen met de Indiër had gedaan, tot grote woede en blinde naijver van de jeugdige luitenant Percy Armstrong, die zich als Europeaan ver verheven gevoelde boven de Indiër, al mocht die dan ook van vorstelijke bloede zijn.

Het kwam hem volkomen onbegrijpelijk voor, dat een mooie, jonge vrouw van een Europees ras de voorkeur kon geven aan een man met een bruine huidskleur en die bovendien niet jong meer was, boven hem, de veelgezochte Engelsman, die daarenboven 's Konings rok droeg.

Intussen, het feit was onloochenbaar en de arme Percy moest er zich dus wel bij neerleggen al wierp hij de bruine indringer nu en dan blikken toe, die getuigden van zijn stemming en die tenslotte niet meer verborgen konden blijven.

Murlock danste in het geheel niet. Hij zat in een hoekje, afgezonderd, achter een glas wijn, en keek tamelijk somber naar de dansenden en vooral naar zijn vriendin, die zich onbekommerd overgaf aan de vreugde van het dansen en zijn bestaan zelf scheen te hebben vergeten.

Misschien was dat haar nieuwe strijdwijze! Misschien wilde zij op deze manier trachten te verkrijgen, wat zij zo vurig wenste, een wettig huwelijk met die oude, schatrijke dwaas, die het waarschijnlijk niet lang meer zou maken, als hij deze levenswijze bleef volgen.

Er waren die avond ver over de twee honderd vijftig gasten, maar van drukte was in het geheel geen sprake,

want het vertrek waarin gedanst werd, was een ware zaal met zuilen aan drie zijden, die een soort van gaanderij droegen waarop men nu en dan enkele gasten zag verschijnen, die van daar op de dansenden konden neerzien.

Er waren twee orkesten, die elkan- der onophoudelijk afwisselden en die beide op die gaanderij gezeten waren, recht tegenover de dubbele, brede deur, die toegang gaf tot de zaal, waar- omheen nog een paar andere vertreken gelegen waren, ingericht voor het koude buffet.

De fraaie klok, die boven de deur was aangebracht, had juist half twaalf geslagen en er was langzamerhand een vrij vrolijke stemming ontstaan, on- danks de knorrigheid van de gastheer, die hoe langer hoe erger scheen te wor- den, toen het voorval plaats greep, dat eensklaps aan al die pret een einde scheen te zullen maken en dat waarlijk raadselachtig mocht worden genoemd.

Op het balkon verscheen, zonder dat iemand hem tevoren gezien had, een vrij kleine man, maar met een on- gehoord lange, gitzwarte baard, waai- er vormig uitgespreid over zijn borst, tot ver over zijn middel. Hij had gitzwart en zeer lang haar, dat in krullen op zijn schouders viel en droeg een bril met buitengewoon grote, ronde, licht- blauw gekleurde glazen.

Men zag hem slechts tot het middel, daar zijn benen verborgen waren ach- ter een kostbaar tapijt, dat van de bal- lustrade der gaanderij afhing.

Er werd juist een pittige rumba ge- danst.

En weder danste Aiangar met de bevallige gastvrouw.

En juist toen zij voorbij het Perzi- sche kleed kwamen, waarvan de on- derkant tot omstreeks anderhalve me- ter van de dansvloer reikte, gebeurde het.

Van daarboven kwam iets neerda- len tot vlak boven het prachtig gekap- te hoofdje van de mooie Française en een ondeelbaar ogenblik daarna ver- dween dat voorwerp weer, bliksemanel opgetrokken aan een zeer dunne

koord, maar tegelijkertijd verdween ook de zeer kostbare diadeem van dia- manten en paarden, met een paar valse lokjes, die tezamen dat mooie hoofdje versierd hadden!

Odette voelde een lichte schok, nam haar hand van de schouder van haar danser en bracht die snel naar haar lokkenpracht.

— Daar, die man! Die man met de baard is de dief!

Nu, dat was duidelijk voor iedereen, die ogen had om te zien, al was het voorval nog zo snel in zijn werk ge- gaan, de gaanderij lag wel drie meter boven de vloer en de dief had dus eni- gen tijd nodig, om het snoer met het kostbare diadeem aan het einde, naar zich toe te trekken.

Maar daarop verdween hij dan ook bliksemsnel, met de vlugheid van een aap, zich bukkend achter het Perzische tapijt, dat toevalligerwijze juist op de- zelfde hoogte hing van een der deuren, die toegang gaven tot de gaanderij.

Een ongehoorde opwinding maakte zich van de gasten meester.

Aiangar riep boven alles uit, het hoofd naar boven gewend:

— Maar loop die man dan toch na! Wat zitten jullie daar, en doet niets?

Het verwijt was gericht tot de heren van het strikje, dat het dichtst bij de deur gezeten was, waardoor de han- dige dief was verdwenen.

Het verwijt was onverdiend, de bra- ve muzikanten hadden van het gehele voorval niets bemerkt en een paar hun- ner speelden zelfs nu nog heel kalm door.

Er werd wat heen en weer geroepen en toen stormde de aanvoerder, een Amerikaan van een paar honderd pond en volkomen kaalhoofd, zo vlug hij kon op zijn korte beentjes naar de deur.

Die deur was op slot!

— Trap er tegen! Val er met u allen op aan! gilde eensklaps boven het ru- moer uit de stem van de gastheer, in wien plotseling leven scheen te zijn ge- varen. Een diadeem van vijftien duiz-

zend pond! Ik zeg jullie, trap de deur in!

Nu, als een man van honderd kilo zich uit alle macht tegen een deur werpt, dan bezwijkt die tamelijk spoedig, tenminste als het geen kluisdeur of een gevangenisdeur is!

Dat gebeurde ook hier. Maar intussen was er op zijn minst een kostbare minuut verlopen, sedert de verdwijning van de gebaarde dief en toen de deur krakend openvlog, vond men wel, in de geheel donkere gang, het slappe lichaam van een bediende, die daarenboven als bewaker was aangesteld en die geheel versuft op een stoel zat, als in een soort van slaap, die veel op bewusteloosheid geleek, maar de handige rover vond men nergens.

Pas tien minuten later vond een van de drie detectives, die zich onder de gasten gemengd hadden, de zwarte baard met een van de haakjes in een afgelegen, geheel duister vertrek van het huis, aan de electriche kroon bengelend, in gezelschap van de pruik met het zwarte haar; maar de drager was er, helaas, niet bij, hoe men ook zocht.

De detectives wilden onmiddellijk naar alle richtingen berichten uitzenden, maar geen enkele telefoon was bruikbaar!

De hoofdverbindingdraad was vernield en men kon het afgeknipte einde zelfs niet meer terugvinden!

Een der detectives jaagde in zijn auto naar de stad, maar met dit alles gingen zeer kostbare minuten verloren en men had reeds uitgerekend, dat de dief al wel een voorsprong van minstens een kwartier moest hebben, toen eindelijk, van het hoofdbureau van politie uit, telegraaf en telefoon in werking konden worden gebracht, die naar alle windrichtingen het bericht verspreid-

den, dat de schone Odette de Castagnac op onbeschaamde wijze beroofd was van haar diadeem ter waarde van vijftien duizend pond sterling!

En terwijl de politie nu aanstonds alle maatregelen nam, die haar in geval van juwelenroof zijn voorgeschreven, speelden zich in de danszaal van mijnheer Murlock geheel andere toneelen af.

Ongeveer iedereen had aan de achtervolging deel genomen, iedereen schreeuwde, iedereen gaf raad, die door niemand werd opgevolgd, men liep in verwarring door elkaar, vele dames hadden hare juwelen afgedaan, anderen waren haastig vertrokken en door het gehele huis liepen de jagers, soms met hun jageressen, terwijl de bedienden als verschrikte konijnen rechts en links draafden en de verwarring nog vermeerderden.

Aldus was het niet zo verwonderlijk, dat op een gegeven ogenblik de mooie Odette zich alleen met de Indiër bevond in een kleine kamer, niet ver van de zoeven vernielde gaanderijdeur en hem vroeg, wanhopig de handen wringend:

— Mijn lieve bruine vriend, kunt u mij geen raad geven? Ik zal dat verlies nooit te boven komen!

— Toch wel! zei de Indiër rustig. Uw vriend zal u wel een nieuwe geven! Gij had ze toch zeker niet zelf betaald?

Odette maakte een toornig gebaar en zei:

— Denkt u dat ik zo gek ben geweest? Maar ze waren toch mijn eigendom! Ik zou de kerel kunnen vermoorden, die ze nu in zijn bezit heeft!

— Dan ziet het er voor mij niet aangenaam uit, hernam de Indiër, heel rustig. Want ik wil het u wel zeggen, ik heb de diadeem!

HOOFDSTUK V.

HET SCHOT

Het kon omstreeks anderhalf uur later zijn.

De gasten van mijnheer Murlock waren reeds lang vertrokken, eerder dan zij voornemens waren geweest, want zij begrepen wel, dat onder deze omstandigheden van een voortzetting van het feest geen sprake kon zijn.

Murlock had nog enige tijd woedend heen en weer gelopen en Odette beschuldigd van onoplettendheid, van behoefte aan ijdel vertoon en toen was hij tenslotte naar zijn slaapkamer gegaan, knorrig, geler dan ooit, na zijn handtekening te hebben gezet onder een verklaring, hem door een der detectives voorgelegd, alvorens die verzoek en waarin hij een beloning van duizend pond sterling uitloofde voor dengene, die de gestolen juwelen weer aan het licht bracht en ze weer in zijn bezit stelde.

Odette had zich reeds eerder naar haar kamer terug getrokken. Zij was bleek en had zware hoofdpijn.

Het huis geleeke nu volkomen verlaten, en geheel duister. Men had de bedienden allen aan de lijve onderzocht maar niets kunnen vinden.

En nu volgde de justitie reeds als een felle speurhond het spoor van de dief, die zich naar alle waarschijnlijkheid met een zeer snelle auto uit de voeten had gemaakt.

De bewusteloos gemaakte bediende werd naar zijn bed gedragen, en nu keek het gehele grote huis in slaap te zijn.

De kleine, sierlijke klok op de tafel in het slaapvertrek van Odette had juist een heldere slag laten horen, die half twee in de nacht aangaf en de

klank was nog niet weggestorven, toen de jonge vrouw oprees, even om zich heen keek, het dek terug sloeg en zich langzaam uit het brede bed van rozenhout op de berenhuid liet glijden, waar haar marokijnen muiltjes stonden.

Zij schoot deze aan op de tast, want het vertrek was slechts schaars verlicht door een schemerlampje, dat op de schoorsteenmantel was geplaatst.

Zij dacht er echter blijkbaar niet aan, de schakelaar van de grote middenkroon om te draaien, maar deed alle dingen in die halve duisternis, even goed alsof de kamer helder verlicht ware geweest, maar op een zonderling afgemeten wijze. Haar ogen waren wijd geopend en hadden een zonderlinge, starende uitdrukking. Zij droeg een pijama van kostbare zijde, met figuren van gouddraad bestikt en sloeg daar overheen een wollen peignoir.

Toen opende zij de deur van haar kamer, na de twee knippen te hebben terug geschoven en betrad de volkomen donkere gang.

Zij liep die geheel ten einde en daalde toen twee trappen af.

De duisternis was hier bijna overal zo goed als volkomen en toch weifelde zij geen enkel ogenblik, stootte zich nergens aan, hield nergens stil en liep met dezelfde zachte, onhoorbare tred voort, totdat zij de ruime vestibule bereikt had.

Hier brandde een enkele lamp aan de zoldering, die een zwak schijnsel verspreidde. Zonder zich hier op te houden opende zij een deur, betrad opnieuw een gang en sloot de deur weer achter zich. De gang liep uit op een buitendeur, aan de achterzijde van het huis.

Het was een stevige afsluiting, bijna hermetisch in de sponning passend en er stak een sleutel op het slot, terwijl er bovendien twee knippen voorgeschoven waren, vingerdik en zo sterk als van een gevangenisdeur.

Odette scheen hier even na te denken, haalde toen uit de zak van haar peignoir een kleine electriciteitstang, met handvatsels van hard rubber en knipte met een enkele beweging de leidingsdraad door van de alarminrichting, die dicht langs de muur liep.

Ze liet de tang weer in haar zak glijden, schoof toen één voor één de knippen terug, draaide de sleutel in het slot om en week toen een stap terug, alles met dezelfde automatische beweging.

Onmiddellijk werd de deur van buiten af langzaam geopend, twee mannen traden dadelijk binnen en sloten de deur weer achter zich.

Heel even had het schijnsel van de maan, die laag aan de paarsblauwe hemel hing, hun gelaat beschenen!

De late, vreemde bezoekers waren Bashyam Aiangar en zijn verlegen secretaris, Herr Mayerholz.

Hun komst scheen Odetta in het minst niet te verbazen en nog veel minder te verontrusten.

Zij maakte slechts een bevallig uitnodigend gebaar en fluisterde heel zacht:

— Ik heet u welkom, mijn bruine vriend! Gij zijt het, ik heb uw bevel gehoorzaamd. Ik zal u de weg wijzen, die gij onmogelijk zelf had kunnen vinden.

De langste der beide bezoekers knikte slechts met het hoofd en toen ging het drietal, met de vrouw voorop, zacht sluipend door de gang, kwam in de vestibule, ging een tweede deur binnen en kwam in een stikdonkere ruimte, zodat het noodzakelijk was, dat de Indiër een zaklamp aanknipte, ofschoon de vrouw die hulp volstrekt niet scheen nodig te hebben en rustig bleef voortlopen.

Odette hield zich hier in een soort wachtkamer niet op, maar verliet de kamer weer door een tweede deur, die zich plotseling opende, zonder dat de twee mannen, die haar volgden, ook maar iets hadden kunnen ontdekken.

Zij hadden de indruk gekregen, dat de vrouw regelrecht en dwars was heengegaan door een zeer groot, monumentaal, middeleeuws buffet, zoals men ze in het tijdperk van bloei had kunnen vinden in de eetzaal der rijke Hollandse kooplieden op een der deftige grachten van de hoofdstad des lands.

Hoe Odette het gedaan had bleef een raadsel, maar het drietal ging eenvoudig dwars door dit grote meubel heen en kwam daardoor terecht in een klein en kaal hokje, zonder een enkel meubelstuk en waarvan de wanden een grijsachtige, doodse kleur hadden.

Een kenner zou onmiddellijk gezien hebben, dat het beton was.

Recht tegenover de geheime deur was in een van die betonnen muren een ronde plaat van blijkbaar zeer dik staal aangebracht.

De mannen, die op de hielen van de vrouw waren binnen getreden, wisten onmiddellijk, dat zij hier stonden tegenover de ronde deur van een voortreffelijk beschermde, zeer zwaar gebouwde kluis.

— Ik vreesde er reeds voor, het zou vele nachten gekost hebben, dat stalen monster te overwinnen! fluisterde de gewaande Indiër, achter wie de lezer reeds de grote avonturier, John Raffles geraden heeft. Het middel was goed, Charles.

— Het middel mag goed geweest zijn, Edward, maar Murlock zal het op die vrouw verhalen!

— Daarvoor zal ik wel zorgen! stelde Raffles hem gerust. Zij is zeker geen heilige, verre van daar en een inhelig, harteloos schepsel, maar ik wil niet, dat hij haar het gelag laat betalen! Wij beiden weten, dat zij aan de gehele zaak onschuldig is! En stil nu, laten wij haar niet storen!

Odette liep even rond in het kale vertrek, knielde neer in een der hoeken en scheen daar iets, dat in de vloer verborgen was, te bewegen, te verzetten.

Een verblindend witte vonk sprong knetterend over op de stalen deur.

— Onder stroom gezet! mompelde Brand verschrikt. Nu, je had het wel goed gezien, dat Murlock zijn schatting streng bewaakt!

Odette was al weer opgestaan en haar witte, spitse vingertjes met de fraai gepolijste nagels gleden langs de cijferplaat van het slot en grepen toen de knop van de deur.

Even draaide zij aan deze knop, toen verzette zij een kleine hefboom naast de deur, waarna direct een zacht gegons hoorbaar werd van de motor, die de ronde stalen deur naar voren deed komen. Toen het ronde gevaarte, dat zeker drie ton woog en waarvan de trapsgewijze gevormde spanning hermetisch in de deuropening sloot, daarvan geheel vrij was gekomen, zwaaide de deur op de enorm zware scharnieren geruisloos open.

De twee mannen keken zwijgend toe, totdat de deur geheel open was en toen trad Raffles naar voren en zijn ogen, in het bruin gekleurd gezicht, kregen een uitdrukking van zegepraal, toen hij daar de stapels bankbiljetten en enige veel belovende etuis ontwaarde.

Hij nam een van de pakjes, doorbladerde het vluchtig en liet het in zijn zak glijden. De andere volgden dezelfde weg. Raffles begreep al spoedig, dat hij in lange jaren niet zulk een geweldige buit verzameld had!

Volgens zijn raming leverden alleen de bankbiljetten hem reeds bijna tachtig duizend pond sterling op!

De kleine dozen bleken fraaie juwelen te bevatten, maar Raffles gevoelde toch een steek van pijn, toen hij ontdekte, dat de beroemde tiara, een stuk dat minstens een half miljoen waard was, zich niet in deze kluis bevond.

Plotseling viel hem in, dat er juist in het proces, hetwelk Josef Murlock door zijn ouderen broeder Theodor was aangedaan, sprake was geweest van die tiara, die reeds door Josef verkocht zou zijn, ofschoon hem dit door zijn oude vader streng verboden was.

Nu, in elk geval was het kostbare hoofddeksel niet hier aanwezig! Raffles wikkeld de doosjes in een stevig stuk taf, bond het dicht en deed het in dezelfde zak, die reeds de bankbiljetten bevatte.

Toen pas keek hij naar Odette, die zwijgend en stil als een beeld in een hoek stond en kalm toekeek, hoe de brandkast van de man, met wie zij in het huwelijk hoopte te treden, volkomen leeg geplunderd werd.

Hij trad glimlachend op haar toe en zei op zachte, maar doordringende toon:

— Uw diensten zijn niet langer nodig, madame! Gij kunt terug gaan naar de plek vanwaar gij gekomen zijt!

Onmiddellijk draaide de vrouw zich om en ging weder dezelfde weg terug, met dezelfde haast automatische stappen, stijf rechtop en strak voor zich uitziende.

Raffles gaf zich niet eens de moeite, de zware deur weer dicht te duwen!

De twee vrienden volgden de vrouw door de geheime deur en kwamen zo in de zonderlinge « wachtkamer ».

Het was hier donker, zoals gezegd, maar men kon toch de lichte gestalte van Odette tamelijk goed volgen, wegens de kleur van haar peignoir.

Zij zouden juist de vestibule betreden, toen Brand tegen een meubelstuk stiet. Hij gromde een snel onderdrukte vloek, binnensmonds, maar hij had de woorden nog niet uitgesproken, of een scherpe, vinnige knal scheurde de stilte en werd teruggekaast door de marmere wanden van de grote vestibule.

— Vervloekt, wij zijn gesnapt! riep Brand op gesmoorde toon.

Raffles keek naar de vrouw.

Zij wankelde even en zou gevallen zijn, als hij haar niet had opgevangen

en snel op de rustbank had neergelegd, die tegen de muur stond, dicht bij de deur. Zijn ene hand had iets kleverigs gevoeld.

Hij kon Brand, die reeds in de vestibule stond, onduidelijk onderscheiden.

Daarbij moest hij echter heen zien over de schouder van een kleine man heen, die reeds tussen hen was ingekomen en nu op de drempel stond, met iets in de hand, dat beter te raden dan te zien viel.

— Pak je weg Charles! beval Raffles fluisterend, steeds het gevaarlijke ding in het oog houdend.

— Maar jij? vroeg Brand terug.

— Bekommer je niet om mij! De vrouw is gewond! Hier... vang op!

Snel had Raffles de hand in zijn zak gestopt, tegelijkertijd op zijde springend.

En over het hoofd van de kleine man op de drempel vloog het pakje met diamanten en Brand ving het op als een volleerd jongleur.

Tegelijkertijd flitste een tweede vuurstraal, maar de man in de deuropening miste ditmaal door de snelle beweging van Raffles en vóór hij ten derde male kon vuren, had Raffles hem met zijn vuist neergeslagen.

De man bleek een van de bedienden van Murlock te zijn.

Maar op de trap klonken zeer snelle schreden en ook de deur naar de gang, die op de gegrendelde achterdeur uitkwam, werd opengeworpen.

Brand begreep dat hij geen tijd meer te verliezen had, toen Raffles hem nogmaals gebod, de vlucht te nemen.

De grote avonturier zelf kon niet meer weg, want de terugtocht was hem reeds afgesneden door een viertal mannen, maar Brand stond vlak bij de huisdeur en behoefde deze slechts te openen.

Raffles riep hem nog een woord toe in een vreemde taal, alleen voor zijn helper begrijpelijk en toen vloog de deur open en Brand stond buiten.

Een der mannen vloog hem achterna,

maar de indringer leek wel door de grond gezonken te zijn, want de man keerde reeds een ogenblik later zijgend terug.

Intussen had een der bedienden een schakelaar omgedraaid en de vestibule straalde nu van licht. Er waren zeker wel acht man daar bijeen. Zes hummer hadden revolvers, de twee anderen klemden in hun bruine vuisten het gewest van een eigenaardig gevormde dolk met een enigszins gekromde kling, vlijmscherp geslepen.

Maar de verwondering van Raffles ging niet uit naar die bruine bedienden, waarvan er een misschien niet naar bed was geweest en iets verdachts gehoord had!

Zijn verbazing betrof de aanwezigheid van een negende man, die hij nu pas ontdekte, aan de voet van de trap, op geen zes passen afstand van hem en met een bleek gelaat langs hem heen naar binnen kijkend, naar het roerloze lichaam op de rustbank.

Het was luitenant Percy Armstrong. Hij was niet in uniform gekleed maar in burger. Zijn tropenhoed lag naast hem op de grond.

In de rechter hand hield hij een kleine browning. Toen gingen de ogen van Raffles langzaam nog hoger. Op het brede portaal, daarboven stond Murlock in hoogst eigen petsoon.

Een bediende had hem blijkbaar zoeven ingelicht. Hij droeg een kamerjas van gebloemde zijde, met grillige figuren in gouddraad bestikt; zijn breed gezicht was vaal en vertoonde een uitdrukking van wreedheid en woede.

En terwijl de man langzaam naar beneden kwam, ging Raffles, zich in zijn lot schikkend, de kamer weer binnen en boog zich over de gewonde heen.

Een enkele blik was voldoende om hem te doen zien, dat de wonde gelukkig niet dodelijk en nauwelijks ernstig was. De kleine, geblindeerde kogel, was door het dikke van de bovenarm

gegaan en de wonde bloedde sterk, zodat hij dadelijk moest ingrijpen. Zijn heldere stem klonk luid en bevelend:

— Water hier! Fris water, azijn, en pluksel. Er zal hier wel een verbandkistje zijn? Anders schoon linnen! Watten! Vlugs wat!

— Wie is die man, die hier met zo veel gezag durft spreken? klonk plotseling een heese stem achter hem.

Josef Murlock's donkere ogen gingen langzaam van Raffles naar de vrouw, toen naar de geheime deur in het buffet en tenslotte naar de geopen- de brandkluis, waarvan de deur nog juist een stukje zichtbaar was, door de geheime opening heen.

Hij liet een gurgelend lachje horen en zijn lippen prevelden iets, dat on- verstaanbaar was.

Toen vestigde hij zijn half dicht ge- knepen ogen weer op de vrouw en zei:

— Ik geloof dat ik de samenhang begin te begrijpen! Mijnheer de Indiër heeft die slang daar tot medeplichtige uitgekozen! Dat is duidelijk! Wat minder begrijpelijk is, dat is het feit, dat een luitenant van het Engelse leger zijn medeplichtige is geworden!

Armstrong liet een soort gebrul van woede horen en zei dreigend:

— Durf dat eens herhalen, jij meel- zak!

Murlock wendde zich langzaam naar hem om, en in zijn ogen glom een vals licht. Hij kruiste de armen, keek

Armstrong strak aan en beet hem toe:

— Geen medeplichtige? Wilt ge mij dan eens zeggen, hoe ik uw aanwezig- heid in mijn huis op dit uur verklaren moet? Gij zult wel niet gekomen zijn, om mij een beleefdheidsbezoek te brengen?

— De reden gaat je niet aan! riep Armstrong, trillend van drift en spier- wit. Je zult nader van mij horen!

— Houd die jongen, trotse haan vast, jullie honden! beval Murlock met schelle stem. Mijnheer de Engelsman schijnt te denken, dat dit alles zo zal aflopen! Hij kent Murlock zeker niet!

Raffles, zelf nauwkeurig bewaakt, had met de grootste verbazing naar de korte woordenwisseling geluisterd. In- derdaad, wat zocht Armstrong hier? Wat kwam hij doen? Had hij om het huis héengesloten en toen de slecht gesloten achterdeur gevonden? Maar waarom? Dat hij kwam om iets te ro- ven, was eenvoudig ondenkbaar. Arm- strong was rijk en daarenboven, hij was van een zeer goede familie en En- gels officier. Maar was het niet moge- lijk, dat hij, de liefde van Odette had willen stelen? Hij had zich die gehele avond reeds zonderling gedragen! De minachting van de Engelse militairen voor de Egyptenaren, ook de rijkste, was bekend en Armstrong had mis- schien gehoopt, een romantisch avon- tuurtje te kunnen beleven in het huis van de man, die een paar uren tevoren nog zijn gastheer was geweest.

HOOFDSTUK VI.

EEN ZONDERLINGE RECHTSZITTING

Vóór Armstrong nog zijn wapen had kunnen opheffen, was hij overweldigd en werd zijn browning hem ontrukkt.

Raffles herkende het gelaat van Murlock zelfs niet meer, zo vertrokken was het van woede en haat, toen hij op de officier toestapte en eensklaps hem in het gelaat spuwde.

Zijn toon klonk hees, toen hij de half krankzinnige luitenant toe-

schreeuwde:

— Dacht je soms, dat ik het niet ge- raden heb? Ik weet wel waarom het te doen was! Ik heb je om die vrouw zien heendraaien, de hele avond, jij vervloekte Brit! Je kent mijn macht nog niet en evenmin mijn wraakzucht! Die vrouw is mijn eigendom heb je dat begrepen? Jij hebt je hand naar haar durven uitsteken, hond van een

Engelsman en je zult het boeten! Je bent hier in mijn huis gedrongen en ik zou het volste recht hebben, je op staande voet neer te schieten! Maar eerst wil ik uit haar eigen mond horen, hoe deze zaak zich heeft afgespeeld en waarom zij deze Indiër hielp bij zijn werk! Doorzoek zijn zakken, kerels!

Twee der bedienden haalden al spoedig de pakjes bankbiljetten uit de diepe zak van Raffles. Deze zuchtte diep. Welk een arbeid, nodeloos verricht! Alleen de juwelen waren gered, en zelfs dat was nog niet zeker!

— Heeft hij de diamanten niet? schreeuwde Murlock, die de biljetten in de zakken van zijn eigen kamerjapon had doen overgaan.

— Neen heer, wij vinden niet meer dan dit!

— De diamanten zijn in veiligheid! zei Raffles koeltjes. Maar daar is het water! Het is hoogtijd! Laat mij nu met rust, ik ben aanstands tot jullie dienst, mijne heren!

Raffles stroopte de wijde mouw van de zijden peignoir op, reinigde snel en met bekwame hand de wonde, overtuigde zich dat de kogel er zich niet meer in bevond en verbond ze.

Toen hij klaar was, hield hij een flesje met een sterk riekende inhoud onder de neus van de bewuste-loze vrouw, en dadelijk liep een rilling over het bleke gezicht.

Murlock had met een somber gezicht toegelieken en beval nu:

— Breng hen alle drie in de grote zaal — de groene! Wij zullen aanstands gericht houden! Want weet wel, jullie beiden, dat ik mijn eigen rechter ben en hier op mijn eigen grondgebied kan doen wat ik verkies.

Men had Raffles dadelijk volkomen ontwapend en hij kon dus niets anders doen, dan zich voegen naar de wil van de machtige Syriër.

Hij geloofde niet, dat zijn eigen leven gevaar liep, maar voor dat van de Engelse officier zou hij niet durven instaan. Hij kende de wraakzucht van de Oosterse volken, hun wreedheid en hunne middelen om hun tegenstanders

vreselijk te treffen.

De rechtbanken waren hier nog altijd voor het grootste deel uit Egyptenaren en Syriërs samengesteld en de invloed en de macht van Murlock waren buitengewoon groot, veel groter dan men zich in Westerse landen kon voorstellen. Armstrong zou bij voorbeeld zeer gemakkelijk voor altijd kunnen verdwijnen, zonder dat er verder een haan zou naar kraaien.

De legerautoriteiten zouden zeker een onderzoek doen instellen, maar men zou niets vinden, de bedienden zouden niets weten en geen enkele rechter, tenzij hij een Engelsman was, zou de machtige Murlock durven veroordelen.

Misschien wist Armstrong dit alles ook. In ieder geval was hij zeer bleek en heel wat van zijn trotse ijdelheid was verdwenen, toen hij met de armen op zijn rug gebonden, in de groene zaal werd geduwd, een vrij groot vertrek, dat zijn naam dankte aan de kleur van het damast, waarmede de wanden bespannen waren.

Als laatste werd Odette binnengedragen, met de rustbank, waarop Raffles haar had neergevlijd.

Murlock zelf had achter een tafel plaats genomen en liet de twee gevangenen tegenover zich plaats nemen, met de kring van tien bedienden om hen heen.

Hij had zijn kin in de handen gesteund, keek van de een naar de ander en begon toen plotseling, zich tot Raffles wendend:

— Waar zijn de diamanten?

— Ik weet het niet, maar ze zijn ver, op dit oogenblik en naar ik hoop en verwacht veilig!

— Wie heeft ze nu?

— Een van mijn vrienden!

— Ken je deze man hier?

— Ik zag hem van avond op uw feest voor het eerst!

— Hoe komt het dat jij, een Indiër van hoge geboorte, een gemene inbreker bent?

— Misschien omdat ik weliswaar van tamelijk hoge geboorte, maar in ieder

geval geen Indiër ben, antwoordde Raffles bedaard. Dat is maar een rol, die ik speel. En voor het overige moet ik protesteren tegen uw kwalificatie! Een gemene inbreker ben ik in geen geval!

Murlock keek hem een ogenblik doorborend aan en toen gingen zijn zwarte ogen, maar nu met een geheel andere, loerende uitdrukking erin, naar Odette, die de ogen had opgeslagen en eerst met een verwilderde, dan met een zeer verbaasde blik rondzag.

Zij poogde overeind te komen, maar daartoe was zij te zwak. Zij keek zeer verbaasd naar haar gewonde arm en stamelde toen:

— Mon Dieu, wat heeft dat te betekenen? Droom ik?

— Neen mijn duifje, ik geloof integendeel, dat je klaar wakker bent! hoorde Murlock. Dat is dus mijn dank, voor alles wat ik voor je gedaan heb! Handlangersdiensten verrichten voor een bedrieger, voor een hondsvot, voor een dief...

— Matig u een weinig, mijnheer Murlock! viel Raffles hem rustig in de rede. Ik hoor zulke termen niet gaarne. Gij kunt wel zeggen wat gij op uw hart hebt, zonder in straattaal te vervallen! En dan... gij beschuldigt deze dame volkomen ten onrechte!

— Wat? schreeuwde Murlock woest. Hebben mijn bedienden haar niet aangetroffen in de kleine kamer, met de geheime doorgang, die alleen aan mij bekend was, totdat die helleveeg ze bij toeval ontdekte, na me te zijn nagelopen? Stond de kluisdeur soms niet open?

— En spaar u de rest, mijnheer Murlock! viel Raffles hem weer in de rede en nu met stemverheffing. Ik herhaal, dat madame volkomen onschuldig is! Ik wil erkennen, dat ze voor mij geholpen heeft, maar zij deed het volkomen onbewust!

— In haar slaap zeker? hoorde de Syriër.

— Zoals gij zegt... in haar slaap! antwoordde Raffles rustig. Zij handelde op mijn bevel en ik was het, die

haar in slaap heb gemaakt! Gij zult als Oosterling natuurlijk nog vaker van hypnotisme hebben gehoord en vooral van suggestie dan een Westering! Ik wil u verklaren! Van nacht, nadat ik het diadeem van madame tot mijn grote voldoening had kunnen buit maken.

— Dus ook dat heb jij gedaan, jij schurk? brulde Murlock, met zijn vuist op tafel slaande. Ik had het reeds moeten begrijpen!

— Die overweging komt wel wat laat, mijn waarde heer en schreeuwen helpt u thans niet meer! Mijn secretaris, die verlegen, vlasblonde knaap, heeft het heel handig gedaan, niet waar! Ik wil u het onbeduidende vakgeheim wel even verraden! Het ding aan het einde van de draad was een heel gewone, maar zeer krachtige vishaak! Ik had er voor zorg gedragen, het kostelijke voorwerp onder het dansen reeds wat losser te maken, de vishaak bleef in de gouden ornamenten van de diadeem vast zitten en de rest was kinderspel.

— Dus, een juwelendief, kreunde Odette, naar haar hoofd grijpend. Maar nu herinner ik mij ineens wat je mij bekend hebt, ja het besef begint in mij terug te keren!

— Daar wens ik u van harte geluk mee, madame! zei Raffles lakoniet. Ik verwachtte ook trouwens niet anders. Nu dan, mijnheer Murlock, ik veroorloofde mij de vrijheid, na de bekentenis, die ik madame Odette deed, haar dadelijk in een soort van hypnotische slaap te brengen! Ziet gij, ik had onder het dansen reeds opgemerkt, dat zij een buitengewoon bruikbaar, een uitstekend sujet zou zijn, voor een hypnotiseur. En ik geloof van mij zelf te mogen zeggen, dat ik er een ben! Ik had zelfs geen vijf seconden nodig om haar geheel aan mijn wil te onderwerpen! En alles zou prachtig zijn gegaan, als een van uw bedienden niet zo onbescheiden was geweest, klaar wakker te zijn! Nu, de juwelen zullen in ieder geval toch wel vijftien duizend pond sterling opleveren! En de hoop op de

bankbiljetten geef ik ook nog niet geheel en al op!

Murlock had toegeluisterd, Raffles strak aanziende, maar zonder hem een enkele maal in de rede te vallen.

Hij zat even in gedachten verzonken, de ogen bijna geheel dicht en zei nu :

— Dit kan waar zijn! Voorlopig neem ik het tenminste als waar aan. Nu de andere! Hoe ben jij binnen gekomen, Engelsman?

— Ik weiger te antwoorden op uw vragen! antwoordde Armstrong, hooghartig en Raffles moest ondanks zichzelf die trotse houding bewonderen, want het was duidelijk, dat de ijdele luitenant in grote angst verkeerde en wel besefte wat zijn lot zou kunnen zijn.

— Je weigert? herhaalde Murlock langzaam. Dan laat je mij dus vrijheid, zelf mijn gevolgtrekkingen te maken! Die vallen niet gunstig voor je uit, vriend. Maar misschien weet deze dame er wel meer van?

Hij keek loerend naar Odette, die met grote moeite wat overeind was gekomen en in wier ogen nog altijd een uitdrukking van mateloze verbazing lag.

Ondanks haar pijnen beet ze hem dadelijk toe :

— Je bent gek, Josef! Die man is niets voor mij! Ik kan het je nu wel zeggen, want alles is nu toch tussen ons uit! Je hebt mij willen vermoorden! Mij, die je gezworen hebt, altijd lief te zullen hebben! Ik geef niets om je en ik heb nooit iets om je gegeven! Die man daar, die je overweldigd hebt, is veel meer waard dan jij!

Ze had naar Raffles gekeken, over wiens gelaat een zonderlinge glimlach vloog.

Hij begreep nu heel goed, wat de avond tevoren de toeleg van de sluwe en hebzuchtige Francaise was geweest.

Zij dacht toen nog, dat hij schatrijk was, misschien wel rijker nog dan Murlock en hij mocht gerust zeggen, dat hij er heel wat aantrekkelijker uitzag!

Murlock had zijn vinachtige hand

een paar malen over zijn brede wangen gestreken en keek de vrouw duister aan. Hij zei langzaam :

— Ik heb volstrekt niet op je geschoten! Dat deed een van de bedienden en toen wist hij niet eens, dat jij hét was! Hij schoot in het wilde weg! Je wilt mij verlaten, zeg je?

Odette keek hem woedend aan. Zij begreep, dat zij zich versproken had. Inderdaad geloofde zij niet anders, of Murlock had haar aangetroffen bij zijn brandkast en toen op haar gevraagd. Het was nu echter te laat om terug te treden. Ze haalde de schouders op en zei minachtend :

— Het doet er ook niet toe. Ik heb meer dan genoeg van je. Ik heb het gevoel, alsof ik je nu pas goed leer kennen. Dat gezicht ken ik niet van je. Je ziet er uit als een tijger of laat ik liever zeggen als een jakhals, want een tijger heeft tenminste nog iets koninklijks over zich.

— Praat jij maar, liefje! hoonde Murlock, we weten waar je het op toelejede... en nu ben je boos, omdat je plannetje mislukt is! Je had dolgraag mevrouw Murlock willen worden, niet waar? Maar achteraf had « Hare Hoogheid Aianger » ook niet kwaad geklonken! Dat was je tweede vergissing! Zijne Hoogheid is maar een heel gewone dief! De politie moet maar uitmaken wat en wie hij eigenlijk is! En wat u betreft, madame, ik zal u naar een uitstekend ziekenhuis laten overbrengen, want uw aanwezigheid hier stel ik volstrekt niet op prijs. Iets anders is het met deze indringer! Ik herhaal, ik zou je eenvoudig kunnen laten doodranselen door mijn knechts! Maar ik wil je nog wel een kans geven! Je hanteert zeker goed de degen en misschien ook de revolver, maar van die wapens ben ik juist niet goed op de hoogte. Daarentegen heb ik het ver gebracht in het gebruik van ons nationale wapen, de yatagan. Mijn bedienden hebben er daar juist twee! Ik wil me met je meten, vervloekte Brit en je tonen, dat ik nog niet oud en versleten ben!

De verbazing van Raffles nam nog toe.

Hij herkende de trage, niet al te snuggere Syriër niet meer! Dat de jalouzie iemand tot zulk een doffe razernij kon brengen, leek hem een raadsel. En vooral een man als Josef Murlock, die niet eens de kracht had gehad, zich te ontdoen van een vrouw, die hij reeds lang niet meer lief had.

En hij kon niet eens iets bewijzen tegen die Engelsman, hij kon het volstrekt niet waar maken, dat Armstrong terwille van Odette het huis was binnen gedrongen.

En hij moest toch begrijpen, na wat de zogenaamde Indiër verklaard had, dat zij in ieder geval geheel onkundig was van het voornemen van de jonge luitenant!

En toch zat Murlock daar een weinig ineengedoken, alsof hij gereed zat tot een sprong, zijn zwarte ogen, an-

ders zo dof, gloeiden en zijn handen trilden van moeilijk ingehouden drift.

Murlock begon schijnbaar kalm, zich van zijn kamerjapon, en vervolgens van het buis van zijn zijde pyama te ontdoen.

Hij stond daar nu met ontbloot bovenlijf.

Raffles keek bijna medelijdend naar de vetlaag boven de gordel, naar de slappe spieren, de dunne armen en de gebogen rug.

Misschien was die man vroeger snel, sterk en bekwaam geweest in het hanteren van de brede, kromme dolk, nu had hij volstrekt geen kans, dat was duidelijk, zelfs niet tegen een tegenstander, die het wapen niet kende.

Murlock liep op een van de bedienden toe, nam hem de dolk af en liet het wapen met een waanzinnige blik in zijn ogen even over zijn duim glijden, over de vlijmscherpe snede.

HOOFDSTUK VII.

EEN ONVERWACHT EINDE

Armstrong had dit alles gevolgd met ogen, die nog meer van verbazing dan van schrik spraken.

En nu riep hij uit:

— Maar dat is krankzinnigheid! Ik vecht niet met je, ten eerste omdat het mij als Engels militair streng verboden is en ten tweede, omdat ik het toch niet zou doen, zelfs al was dat niet het geval! Ik ben geen wild beest! Als je de degen had gekozen, zou ik er nog eens over hebben kunnen denken je af te straffen, bruine schelm, maar nu weiger ik beslist om met je te vechten!

— Ontdoe hem van zijn bovenkleden tot aan de gordel! beval Murlock kalm.

Armstrong trachtte zich nog te verweren, maar het was vruchteloos.

Hij kon niet op tegen deze overmacht van vier sterke mannen. Zijn jas en vest werden uitgetrokken, het kakykleurige hemd werd hem ruw over het hoofd getrokken en ook hij stond nu met ontbloot bovenlichaam.

Armstrong was tamelijk mager, maar

goed gespierd en als hij het wapen maar gekend had, zou de vadsige, dikke Murlock geen twintig tellen tegen hem hebben kunnen standhouden.

Raffles had al menig, zonderling schouwspel gezien in zijn leven, maar dit was al zeer merkwaardig!

De ruime kamer, die schuimbekken-de man met de blinkende dolk in zijn vuist, die gekwetste bleke vrouw op de rustbank, die gebronsde, strakke gezichten van de slaafse bedienden, en dat bleke luitenantje, dat als een wanhopige om het behoud van zijn karihemd had gevochten en daar nu zo nietig en wild van drift stond rond te trappelen, alle vloeken verspillend, die maar kon bedenken! En tenslotte hij zelf, gebonden en machteloos om iets te doen, om tussende te komen!

— Geef hem de andere yatagan! beval Murlock kortaf. En verdedig je, hond, want ik zal je niet sparen!

Armstrong zag nu dat het ernst was en dat hij van niemand hulp had te

verwachten. Die Syriër was natuurlijk plotseling krankzinnig geworden, dat kon niet anders en zijn bedienden schenen het heel eenvoudig te vinden, dat een twist van hun meester met de brede, kromme, nationale dolk werd uitgevochten.

Wanhopig maar vastberaden om zijn leven duur te verkopen en inziende dat ontsnappen toch niet mogelijk was, liet Armstrong zich het wapen in de hand drukken.

Het had een greep van donkerkleurig palmhout, fraai besneden. De kling, van het beste staal gesmeed, was meer dan een voet lang, met een brede, rug, smal aan het bovineinde, sikkelvormig gebogen en in het midden meer dan vijf centimeters breed. Ook in de kling waren fraaie, ingewikkelde figuren gegraveerd. De greep was voor een Westerse hand ongetwijfeld te klein.

Armstrong omvatte hem echter zo stevig mogelijk en maakte zich gereed voor de strijd, terwijl hij zich vast voornam, te trachten, de eerste houw toe te brengen, die dan ook dadelijk afdoende zou moeten zijn.

Want hij zag wel aan de bewegingen van Murlock, dat deze, hij mocht dan veel ouder zijn en te dik, de behandeling van het wapen uitstekend kende, zoals het ook voegde voor een rijke Syriër uit de hogere standen.

Heel langzaam kwam Murlock op hem toesluipen, nadat hij aan de bedienden bevolen had en kring te vormen, waarbinnen de beide zonderlinge strijders zich moesten bewegen.

Hij liet de yatagan bliksemsnel rondwentelen, eerst boven zijn hoofd, dan links en rechts van zijn lichaam, zodat het wapen als het ware vonken schoot in het licht van de elektrische lampen.

Maar plotseling deed hij een stap vooruit en deed sneller dan de gedachte een houw naar de zijde van Armstrong en als deze niet half werktuigelijk en met heel veel geluk een afweerende beweging had gemaakt, dan zou het met hem gedaan zijn geweest.

Nu sloeg staal hard tegen staal, Armstrong week een stap achteruit en sloeg,

doodsbleek, zo hard hij maar kon naar het hoofd van zijn vijand, die echter behendiger pareerde, dan Raffles van hem had durven verwachten en de slag gemakkelijk wist af te weren.

Toen wist Raffles dat Armstrong verloren was. De grote kennis van het wapen zou hier de doorslag geven.

Jeugd en kracht zouden Armstrong niet baten, de ander zou met hem spelen als een kat met de muis en hem dan treffen zoals en waar hij wilde.

Maar juist toen Murlock de zware yatagan opnieuw ophief en een snelle schijnbeweging gemaakt had, vloog de deur open en een inspecteur van politie verscheen, op de voet gevolgd door een flink gebouwd politieman, naar zijn gelaatskleur te oordelen van de kleine, Engelse politiemacht.

De inspecteur trad haastig binnen en zei bars:

— Wat heeft dat te betekenen? Een duel en op de yatagan, naar ik zie? Mijnheer Murlock ik verbaas mij over u! Laat onmiddellijk dat wapen vallen. En wat u betreft, mijnheer...

De inspecteur hield op, keek de jonge man eens wat nauwkeuriger aan en vervolgde toen:

— Maar als ik mij niet bedrieg, dan is u mijnheer Armstrong, luitenant bij het zevende regiment cavallerie! Ik moet u zeggen, dat uw houding mij zeer verbaast, luitenant! Het moet u toch bekend zijn, dat de kolonel alle tweegevechten en vooral die met de inheemse bevolking streng straft?

— Ik moest, ik werd gedwongen! gromde de luitenant.

— Er schijnen hier vreemde dingen te gebeuren! Weet gij wel, mijnheer Murlock, dat een van de achterdeuren van uw huis zo wijd open stond dat men door de opening het licht in de gang kon zien branden? Het is een geluk, dat een van onze patrouillewagens hier juist langs kwam. Wat is hier gebeurd en waarom vecht gij?

— Het begon met een inbraak, legde hij nors uit. De hoofddader is die man daar, die zich voor een Indische Radjah uitgaf! Een pak juwelen ben ik

kwijt! Hij heeft eerst die vrouw daar gehypnotiseerd en haar gedwongen, hem de plek te wijzen, waar ik mijn geld bewaar. Een van mijn bedienden heeft haar bij ongeluk geraakt. Het zou mij trouwens niet hebben gespeten, als hij wat beter gemikt had! En wat deze Brit betreft, ik vond hem om half twee 's nachts in mijn huis, zeker niet met goede bedoelingen en ik daagde hem uit, waartoe ik het volste recht had!

— Dat staat nog te bezien! hernam de inspecteur, die aandachtig geluisterd had. Is dat de man die de diefstal pleegde?

— Ja, daar staat hij! Mijn knechts hebben hem gebonden!

— 't Is vreemd, dat gezicht herinnert mij aan iemand, die wij zoeken! Heeft hij nog meer geroofd dan diamanten?

— Ook nog pakken bankbiljetten, maar die zitten gelukkig weer in de zak van mijn kamerjapon, die daar ligt!

— Wat denkt gij met die gewonde vrouw te doen?

— Zij kan naar de duivel lopen!

— Kort, maar zeer duidelijk! Luitenant Armstrong, wees zo goed, uw kleren weer aan te trekken en heen te gaan, want ik kan niet inzien, dat gij hier iets te maken hebt! Deze heer heeft immers niets uitstaande met de diefstal, mijnheer Murlock?

— Neen, bromde de Syriër.

— Waarom wildet gij dan met hem vechten?

— Om een persoonlijke grief! Ik hoop dat dat voldoende voor u zal zijn!

Het schuim stond de man op de mond en zijn vuisten waren krampachtig gebald. Hij wankelde, toen hij naar de stoel liep, waarop hij zijn pijambuis had neergeworpen.

Raffles schudde het hoofd. De man was wel buitengewoon veranderd! Armstrong haastte zich zijn kleren weer aan te schieten, zeer verheugd, dat hij er op deze wijze afkwam. Hij zou zich zelfs moeten haasten, om nog ongemerkt de kazerne binnen te komen, vóór de dag aanbrak!

— Waarom staat de kamer hier nog

zo vol mensen? vroeg de inspecteur, toen de deur achter Armstrong was dichtgevallen. Gij kunt hen wegsturen, mijnheer Murlock.

— Waartoe? vroeg de Syriër nors.

— Ten eerste omdat zij hier niet meer nodig zijn en ten tweede omdat ik iets met u te bespreken heb, waarbij het beter is, dat uw bedienden niet aanwezig zijn!

Of Murlock nu dingen in zijn verleden had, die de opmerking heel begrijpelijk maakten, of wel dat hij genoeg had van het zien van die zwiigende gedaanten, hij strekte zijn arm naar de deur uit en beval kortaf:

— Maak dat jullie wegkomt!

De bedienden slopen heen. De grote agent sloot de deur achter hen.

De inspecteur wachtte even en begon toen, zich tot Murlock wendend:

— Ge zeidet immers, dat de bankbiljetten in uw kamerjapon zitten?

— Ja, dat zei ik! antwoordde Murlock, ongeduldig. En bevrijd mij nu van deze kerel hier, zorg dat ik mijn juwelen terugkrijg en neem als het even kan, ook die dame daar meel! Ik ben niet langer gesteld op haar gezelschap.

Onder het spreken liep hij opgewonden heen en weer, met de armen zwaaiend en nu en dan tégen een meubel aanlopend.

Toen liep de inspecteur kalm op de arrestant toe, haalde onder het lopen een groot knipmes te voorschijn en sneed rustig, met een enkele haal de touwen door, die zijn handen op zijn rug samenhielden.

Murlock vroeg op schorre toon:

— Wat heeft dat te betekenen? Waarom bevrijdt gij die man?

— Opdat hij gemakkelijker zijn handen zal kunnen gebruiken! antwoordde de inspecteur afgemeten.

Toen wierp Murlock zich plotseling op de gewaande Indiër.

Raffles wankelde onder de schok, maar hij bleef staande en verdedigde zich.

— Maar die man is gek! fluisterde hij verbaasd. Hij is veel sterker dan ik vermoed had! Charles, er mag geen le-

ven gemaakt worden? De bedienden kunnen nog niet ver zijn!

Murlock poogde juist, Raffles met beide handen bij de keel te grijpen. Raffles wist zich nog juist bijtijds los te maken en zijn linker vuist deed snel en bijna geruisloos zijn werk.

Murlock, aan de kaak getroffen, viel als een zoutzak neer.

— Wat is er met de kerel? vroeg de gewaande inspecteur dadelijk op zachte toon en zeer verbaasd.

— Charles, ik begrijp er zelf niets van! antwoordde Raffles.

— Ik geloofde mijn ogen niet, toen ik hem achter die deur hoorde spreken van een duel! vervolgde Brand.

— Je bent gelukkig juist bijtijds binnen gekomen! zei Raffles, opziende uit zijn gebukte houding, want hij was naast de bewusteloze Syriër neergeknield. Hij vloog Armstrong als een tijger aan! Ik moet je zeggen...

Hij hield plotseling op, bukte zich wat dieper over het gelaat van Murlock, die daar met open mond lag, snoof een paar malen, stond toen op, met een geheel veranderde uitdrukking op zijn gezicht en kwam met de handen in de zijde langzaam op Odette toe, die het gehele voorval zacht kreunend had gevolgd.

— Zo! Dat is dus de oplossing! Jouw werk, Odette?

— Wat bedoelt gij? stamelde de vrouw.

— Komaan, tracht mij niet te misleiden! Ik heb het nu duidelijk gerooken! Je hebt hem een middelje ingegeven, maar je was niet goed op de hoogte zeker en je hebt de dosis veel

te sterk gemaakt! Hij moest slapen, niet waar? Heel stevig slapen?

De vrouw kreunde pijnlijk en antwoordde toen eensklaps en met wilde vastberadenheid:

— En waarom zou ik het niet zeggen? Jullie zijn immers niets beter! Jij, zogenaamde inspecteur! Ik doorzie je nu, je bent al net zo min inspecteur als secretaris! Het is waar, gister avond, toen ik jouw zag, terwijl je toch niets van mij wilde weten, besloot ik er een einde aan te maken! Dat was vóór je mij onder je wil bracht! Ik kende het geheim van de safe, ik wilde er met zijn geld vandoor gaan, omdat ik wel inzag, dat hij mij toch nooit tot zijn vrouw zou maken! Ik wist een slaapmiddelje, dat ik van een inlander gekregen had en dat gaf ik hem in. Maar ik moet het te sterk hebben gemaakt...

— Te sterk? Je hebt een tijger gemaakt van een lam, een vechtersbaas van een sukkel! Ik ken het middel! Als het niet nauwkeurig wordt afgemeten, verwekt het een razende woede in de kalmste man! Dat verklaart natuurlijk alles! Hij raakte niet in slaap, integendeel! Een dolle woede, een razende jaloezie ontwaakte in hem! Nu, een half etmaal slaap en hij zal weer worden wat hij vroeger altijd was, een mak schaap, laten wij zeggen, een zeer verkwistend schaap! Charles, de bankbiljetten! James, eerbiedwaardige agent, draag deze dame eens naar de auto! Ik denk wel niet, dat zij hier zal willen blijven!

— Alles liever dan dat! zei Odette huiverend. Ik zou het besterven. Ik lijd hevige pijn. Breng mij... ziekenhuis...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Geheimzinnige Tempelstad

